

# 63. ČTVRTLETNÍK AUTORSKÉ SMLOUVY S ČESKOU TELEVIZÍ

## Zkrácený stenografický záznam panelové diskuse 63. Čtvrtletníku FITESu – pondělí 16. května 2011

**Miroslav Adamec:** Vítám na dnešním jednání velmi silnou sestavu, hlavně hosty z vedení České televize: Andreu Majstorovičovou, ředitele výroby Václava Myslíka a právníka ČT Radka Soběšlavského. V auditoriu vidím šéfa jedničky pana Dolejše, dvojky Mrzenu, šéfa restrukturalizace a digitalizace Pavla Hanuše, dále pány Fraňka a Morávka, šéfa dokumentu. Vítám také prezidenta Herecké asociace pana Václava Postráneckého a za kameramany pana Martina Švece. A samozřejmě vítám všechny přítomné členy FITESu a ARASu.



Jiří Srstka

**Jiří Srstka:** Pardon, já se jmenuji Srstka a jsem tady za DILIA.

**Miroslav Adamec:** Pane doktore, promiňte! (*Pobavení a potlesk.*) Pane doktore, já se omlouvám. První trapas je za námi.

Když jsem se na dnešní schůzku připravoval, konicpoval jsem ji spíš jako poradu, jako důležitou záležitost, která by měla vyústit v něco, s čím se můžeme zabývat i do budoucna. Ale hlavně bychom neměli odsud odcházet se zakrvavenými nehty a s propuknuvší nenávistí. Téma je široké, ale v každém případě se dotýká všech. Jestliže

máme pocit, že nás osobně smlouvy zasáhly v nějakých ohledech nespravedlivě, pak vás prosím, abychom se snažili z jednotlivostí abstrahovat obecná témata. Abychom se nezasekli na něčem, co by nás mohlo zdržet nad jednou kauzou a neposunuli bychom se dál. My se chceme posunout dál. Víme, že smlouvy jsou dnes v nějakém stavu. Víme, že by se mohly vylepšit. Víme, že jsou nějak strukturované, a víme, že je na tom ještě trošku cesty a práce. Otázka číslo jedna: Mají se smlouvy dodržovat, nebo ne?

**Andrea Majstorovičová:** Ano, mají.

**Miroslav Adamec:** Smlouvy se mají podepisovat krví, nebo inkoustem?

**Václav Myslík:** Smlouvy se mají podepisovat inkoustem a včas.

**Miroslav Adamec:** Co je to smlouva? Je to příprava na dobu...?

**Radek Soběšlavský:** ...kdy přestane vztah fungovat.

**Miroslav Adamec:** Výborně!

**Jiří Srstka:** Za prvé musíme říct, že už od dob římského práva platí, že smlouvy jsou závazné. My latiníci tomu říkáme *pacta sunt servanda* a domnívám se, že smlouvy jsou velice podstatnou záležitostí, hned druhou za uměleckým činem, kterým je třeba vytvoření scénáře. A hlavně chci tady zdůraznit, že v případě těchto smluv – teď hovoříme o jiných smlouvách než třeba o pracovních smlouvách –

že tedy by se měl ctít princip vzájemné konsensuality, souhlasného jednání stran smlouvy. Strany by neměly být nějakým způsobem donucovány, k podpisu určitých smluv. Jedině tak to může fungovat.

**Andrea Majstorovičová:** Platí to pro všechny strany? Pro obě? (*J. Srstka: Jistě!*)

**Miroslav Adamec:** Zatímco u scenáristy – s tím mám největší zkušenost –, smlouva je určitým vyústěním práce na námětu, tj. dlouhá příprava končí smlouvou, v případě režisérů a dokumentaristů je to trochu jinak. Tam většinou dochází k tomu, že se začíná nápadem, pokračuje se smlouvou, v případě režisérů už to tak naprosto je. A pak teprve dochází k tomu, že smlouva doprovází celý výrobní proces, který je nějak definován ve smlouvě.

Když jsme se na tento okruh otázek připravovali, dospěli jsme k tomu, že je mnoho bodů ve smlouvě, které máte v systému SAP, které se nám zdají být nepřijatelné a někdy nepřijemné. Pane řediteli Myslíku, byl tady postřeh, že třeba dodatky ke smlouvám nemají být delší než jedna stránka. Smlouvy se totiž dají přizpůsobit jednotlivým případům jenom tzv. zvláštním ujednáním. Do smluv jako takových by se nemělo vstupovat. Jediná možnost je, že zvláštním ujednáním se definují specifické potřeby jednotlivých tvůrců.

**Václav Myslík:** Asi máš na mysli to, že to tak není správně nebo že by to mělo být jinak? Za nás můžu říct, že my jsme s tím systémem takto spokojeni, ostatně ani moc nových variant nenajdeme. Pro zajímavost, máte představu, kolik autorských smluv a smluv na výkonné umělce Česká televize za rok 2010 uzavřela?

**Jiří Srstka:** Několik tisíc.

**Miroslav Adamec:** Pět tisíc?

**Václav Myslík:** Je jich 91 tisíc! – autorských smluv na vlastní výrobu v České televizi. Proč jsem to číslo chtěl říct? Je to odpověď na vaši otázku. Jestliže jsme instituce, která uzavře ročně 91 tisíc smluv s autory a výkonnými umělci ve všech žánrech na všech pořadech, které Česká televize vyrábí, tak je asi jasné, že nemůžeme každé smlouvě věnovat tolik času, kolik bychom sami chtěli. Musíme si vytvořit smluvní vzory, tak jako je má každá velká instituce od bankovního sektoru až po veřejné instituce. A v jednotlivých částech smlouvy se musíme dohodnout s právníky, s daňáři, se svazy jako jste vy, ustanovit nějaký standard a ten dát do smluvních vzorů. Kdybychom u všech smluv za rok měli jednat o jednotlivých podmínkách smlouvy, a vy víte, že ta smlouva má několik stran, tak bychom v životě žádnou smlouvu včas neuzavřeli. My jich uzavřeme 91 tisíc. Myslím, že včas.

**A** zcela vážně myslím, že máme-li uzavřít takovéhle množství smluv včas, je potřeba se dohodnout na podobě smluv tak, aby šly uzavírat relativně rychle. Samozřejmě v případě některých projektů a některých autorů, výkonných umělců je třeba přistoupit k jiným ujednáním. Proto systém s touto kolonkou počítá a proto je možné do jiných ujednání ledacos dopsat. Samozřejmě čím víc a čím závažnější ta jiná ujednání jsou, čím více se odchylují od smluvního vzoru, tím více je třeba odchylky projednávat uvnitř televize s ekonomy, s daňáři, s controllíngem, s auditory, s právníky tak, abychom věděli, že i smlouva uzavřená s jinými ujednáními je v pořádku, že Českou televizi nějakým způsobem jako producenta neohrožuje a že dovoluje vytvořit dílo za takových podmínek a s takovým rozsahem budoucích licencí, které ČT potřebuje. Čili: jiná ujednání ano, ale opravdu ve zvláštním režimu tam, kde jsou skutečně potřeba. Tak, aby to systém nezatěžovalo a dalo se vyrábět.

**Jiří Srstka:** Myslím si, že tohle je kruciólní otázka, u které bych chvíli setrval. To, co vy říkáte, pane řediteli, z hlediska tak veliké instituce, jako je ČT, je celkem logické a dokážu si to představit. Nicméně musím vám říci svůj názor, že jestliže existují vzorové smlouvy – mám tady jednu scenáristickou a jednu režijní (*ukazuje*) – které jsou předepsány v systému SAP, ve kterém není možné změnit jedno

slůvko, tak tím je do určité míry podlomena zásada, o které jsem tady hovořil maně na začátku – to znamená smluvní volnost stran. Když to řeknu velice obecně, smluvní strany se sejdou, jedna z nich dá návrh, druhá protinávrh a potom z toho vznikne nějaký konečný text, konečná smlouva. To u ČT nejde! Tady jsou předepsána ustanovení, a vy je tedy nějakým způsobem indoktrinujete. Vnucujete z důvodů pochopitelných – já vám rozumím – autorům, výkonným umělcům nebo dalším pracovníkům, kteří sedí na druhé straně.

Pan Adamec měl naprostou pravdu. To jsou tzv. jiná ujednání – tedy: dovolil bych si vás opravit, která jsou na konci každé smlouvy pod bodem šest, a tam tedy ČT dává možnost druhé smluvní straně, aby si něco případně vyjednala dál. Ale – a to je podstatné – tehdy, když autor nesouhlasí s některou z klauzulí, které jsou obsaženy v předešlém textu, tak musí ve zvláštních ujednáních – stejně jako v zákonech tou děsivou legislativní praxí – napsat: bod 6, číslo 4 se mění a doplňuje takto: za čárku se vkládá věta ta a ta; tato věta se škrtná. Atd. Což jistě tušíte, že je poměrně velká námaha. A to tedy pokládám za absurdní věc, aby se předepisovalo, že text, základní trup smlouvy, můžete přepsat nebo mít k němu připomínky pouze v nějakém rozsahu. To je další bod, který myslím podlamuje vůli smluvních stran.

Nicméně musím říct, že tomu rozumím. SAP je nějaký systém, je to systém pro velké právnické osoby. Ale problém spočívá v tom, že to podle mého názoru také jde dělat jinak, i když vím, že to nepřeonačíte v nejbližší budoucnosti, protože jste si koupili SAP i s autorskoprávními licencemi a pracujete v něm. Ze SAPu se vám veškerá data, která jsou ve smlouvě, vlévají potom do centrálního systému a na jedné straně z nich vyplývají příkazy k úhradě, reprízně a mnoho dalšího, nicméně jste se podřídili tomuto diktátu softwarářů – domnívám se, že jste k tomu byli kdysi donuceni. Já to dobře znám z DILIA, vy jste prostě na ten systém šli a ten systém potom způsobil tohle!

Chci jen upozornit, a zase to formuluji velice přátelsky, že existují i jiné systémy. Víím, že to tady říkám úplně zbytečně, ale musím to podotknout –, které teď zrovna budujeme v DILIA, protože my těch smluv uzavřeme podobný počet jako vy, kde vznikne smlouva, návrh, protinávrh, konečný text smlouvy. A jsou tam určitá kritéria ustanovení, která se takhle zatrhají myši a ta potom vplují do systému a žádným způsobem to nenarušuje samotný obsah smlouvy.

To jenom, abychom pojmenovali praxi. Víím, že není v nejbližší době změnitelná, ale skutečně musím říci, že o svobodě, volnosti smluvních stran tady není moc co říkat.

**Václav Myslík:** Já bych reagoval asi podobně, jak jsem to uvedl. Jak jste správně řekl, systémů je víc. Česká televize má systém SAP. Ten pracuje na tom principu, na kterém pracuje. A opakují, máme-li uzavřít desítky tisíc smluv ročně, je nasnadě, že musíme používat smluvní vzory a ve valné většině k žádným odchylkám nebo jiným ujednáním nedochází nebo není tam potřeba ani na jedné straně. A tam, kde ta potřeba je, tak se jiná ujednání zkrátka použijí, napíše se tam, nechá se to připomínkovat dotěčenými útvary a smlouva se následně uzavře. Ale jiná ujednání nejsou od toho, abychom se dohodli na něčem, na čem se dohodnout nechceme.

**Jiří Srstka:** Ale to trošinku zavádíte! Smlouva je od toho, aby si tam smluvní strany mohly něco vyjednat a ne, aby si vyjednávaly a sjednávaly něco jiného, než obě dvě strany chtějí. To je svobodný akt. Jen chci říci, že vy to dokážete, dokážete to i bez sapovských smluv. Vzpomínám si, když jsme zastupovali pana režiséra Krejčíka – bylo to v případě Inocence –, pan režisér, pověstný svým ostrým přístupem, tenkrát řekl, že tuhle smlouvu nepodepíše ani náhodou. Tenkrát jsme za něj vyjednali normální smlouvu, ale bohužel, některá pracovníce České televize si potom musela sednout k normálně napsané smlouvě a všechno to přetukat do SAPu. Tak to u 90 tisíc smluv asi je těžko představitelné...

**Václav Myslík:** Je to jedna z 90 tisíc smluv. Kdybychom uzavírali všechny smlouvy stylem jako u projektu se jmenovaným režisérem, tak bychom prostě nevyrobili další desítky pořadů, dabingů. To by prostě nebylo technicky možné, protože na každou uzavřenou smlouvu by musel být vyjednávač, který by řešil smlouvu zrovna s tímto konkrétním autorem nebo hercem, výkonným umělcem atd. Ano, u autorů typu režisérů, scenáristů, případně výkonných umělců v hlavních rolích, kde se požadavky můžou nějakým způsobem odchýlit, protože se jedná o větší kontrakt než standardní, od toho jsou tam jiná ujednání. Tam se dá dopsat, co je potřeba. Těžko můžu připustit, abychom opravdu o každé smlouvě z těch desítek tisíc jednali stylem, že vytvoříme návrh, pošleme ho protistraně, ta k tomu udělá slohové cvičení, v režimu změn to bude celé červené, my to přijmeme, budeme to procesovat několik týdnů v televizi, zase to vrátíme... To je prakticky nerealizovatelné!

**Miroslav Adamec:** Čili pro nás z toho plyne poučení, jestliže máme něco podstatného, můžeme to vtělit do jiných ujednání.

**Václav Myslík:** Samozřejmě vtělit to tam lze, ale jak říkám, každé jiné ujednání pochopitelně podléhá dalšímu schválení té oblasti, které se to jiné ujednání týká. Čili týká-li se třeba splátek nebo daňových záležitostí, tak je jasné, že se navržený text musí dát schválit daňáři, protože to má nějaké konsekvence. Musí počítat s tím, že systém nevygeneruje sám například platby, splátky. To znamená, že je tam musí vložit manuálně. Čili není to byrokracie, ale je to o tom, uhnu-li mimo systém, musím dočteným útvarům říci, co se ve smlouvě děje jinak, že je jiný rozsah licencí, že je jiný splátkový kalendář atd. atd.

**Miroslav Adamec:** Čili sebevědomý autor může použít tento institut.

**Jiří Srstka:** Pardon, ale můžete tady aspoň veřejně připustit, že skutečně v ojedinělých případech ta zvláštní ujednání mohou být delší než na jednu stránku? To jsou takové zdánlivé drobnosti, ale ty vám potom v reálu hrají velice podstatnou roli. A když potom píšete do zvláštních ujednání, co všechno se tam má změnit, tak text je dvojnásobný, než kdybyste psali normální smlouvu, když tam opravujete všechno, co chce autor změnit, a tím pádem jedna stránka se nám z hlediska sdělení smrskne na půl stránky. Asi by to šlo?

**Radek Soběšlavský:** Zkuste menší písmenka. (*Pobavení.*)

**Václav Myslík:** Pane řediteli, je to přesně o tom, že čím delší jiná ujednání jsou, tím déle bude trvat uzavření smlouvy. Ano, přiznávám, je tlak na to, aby ta jiná ujednání byla co nejstručnější, když už musí být.

**Jiří Srstka:** Ale znova říkám, tady je jedna svobodná strana – scenárista pan Adamec, na druhé straně je druhá svobodná strana – Česká televize. Vy tady pěstujete to – abych do vás trošku zaryl, a vy to vydržíte, protože takovouhle diskusi spolu nevedeme poprvé –, čemu se v EU říká násilí producentů: Podepiš! Nechceš? Nepodepiš. Nazdar hodiny! A to si myslím, že z hlediska občanského zákoníku a dalších právních předpisů není úplně v pořádku. Já tomu rozumím. Já jsem s vámi také podepsal několik smluv. Vždycky jsem to odmítal. Příznačná krátká historka: Vždycky když jsem poskytoval nějaký rozhovor do televizní publicistiky, tak jste mi dali tisíc nebo pět set korun a vždycky přišel štáb se smlouvou, kterou důvěrně znám, kterou bych mohl hned na místě zkritizovat, ale neučiním tak. A já jsem říkal, že já to nechci, já jsem v průniku zájmů, protože vy mě tady platíte a já vám mám říkat něco o České televizi. A dotyčná produkční se vždycky málem rozplakala a říkala, tohle my nedokážeme! My to máme všechno v SAPu. Když to nepodepíšete, jsme úplně ztraceni! Buďte tak hodný! Tak jsem podepsal. A pochopitelně, když šlo o pětiminutový nebo půlhodinový publicistický výstup, tak jsem tam nestudoval smlouvu. To je jiná váha, než když se podepisuje režie hrané tvorby, jiná váha,

když je to režie dokumentu malého, velkého atd. atd. Myslím si, že v počtu těch 90 tisíc jsou všechny smlouvy, i ty malé.

**Václav Myslík:** Ano, všechny.

**Miroslav Adamec:** Chtěl bych říct, že jsme si v tuhle chvíli umožnili navzájem vstupovat do smluv jinými, zvláštními a ještě jinačejšími ujednáními. To, co nás trápilo, když jsme se na to připravovali, a měli jsme v ARASu radu, je zodpovědnost režiséra za škody, které můžou vzniknout při nedostatečném hospodaření při natáčení. Režisér za ně zodpovídá. To je téma, na které často narážíme, ty na to znáš odpověď, jednali jsme o tom...

**Václav Myslík:** Toto téma se opakuje jako bumerang. Co je smyslem spoluzodpovědnosti režiséra, která je stanovena v režijní smlouvě, která je v České televizi, která je v tom systému jako vzorová? Režisér jakožto autor díla samozřejmě svým chováním, přístupem může ovlivnit celkovou ekonomiku výroby díla. Proto, aby tuto spoluzodpovědnost cítil, v režiséřské smlouvě je toto napsáno. Ale co je podstatné: je dobré si vždycky přečíst, jak je to přesně v aktuálně platné verzi smluvního vzoru napsáno, protože takové ty možná populární nicméně nepřesné názory typu: režisér zaplatí všechno, když produkce překročí rozpočet – to zkrátka není pravda! A věřím, že se na výkladu tohoto ustanovení nerozejdeme ani s přítomnými právníky. Dovolte mi to ustanovení přečíst. Podle mě je celkem srozumitelné: „Autor spoluzodpovídá za dodržení finančního limitu AVD s tím, že je organizačním pracovníkem ČT průběžně informován o výrobě z hlediska finančních nákladů. Při jím zaviněném překročení finančního limitu souhlasí autor se snížením odměny ve výši 50 % částky, o kterou byl finanční limit překročen, nejvýše však ve výši sjednané odměny. Tato částka bude započtena na sjednanou odměnu při její výplatě. To neplatí v případě překročení limitu v důsledku zavinění ČT či zásahu vyšší moci.“

Já už nevím, jakou měkkčí formou bychom mohli do smlouvy právnickou řečí napsat, že režisér jakožto výsostný autor díla musí cítit spoluzodpovědnost za ekonomiku toho díla. Je tam v podstatě napsáno, že v případě, že dojde k překročení limitu nákladů, nikoliv dílčích položek rozpočtu ze zavinění režiséra, podílí se ve výši do poloviny škody, avšak ne výše než do výše svého honoráře, který je napsán ve smlouvě. Čili to je v podstatě tak měkké ustanovení, které jenom má říci to, co jsem říkal, aby se cítila spoluzodpovědnost. Nic víc, nic méně v tom není.

**Miroslav Adamec:** Teď uvidíme, jestli to plénum pochopilo. Ivane?

**Ivan Biel:** Pane řediteli, to není poprvé, co na tohle téma spolu mluvíme. Myslím si, že je to naprosto nesmyslné ujednání. Rozumím, že chcete, aby autor nebo režisér cítil jakousi zodpovědnost, ale k tomu musíte jako organizace dát podmínky, které vy nedáte! Například autor nebo režisér musí spolupodepsat rozpočet, ale nemá jakoukoliv možnost vidět závěrečný rozpočet, jak to hospodaření funguje. Má vlastně velice malou možnost – a mluvím zejména o dokumentárním filmu – kontroly nad veškerou ekonomikou produkce. Jestliže tedy chcete, aby režisér byl spoluodpovědný za ekonomiku, tak mu musíte vytvořit podmínky. A nejen to, musíte ho také ohodnotit, protože navíc ještě má další zodpovědnost! A velice velkou zodpovědnost.

**Jiří Srstka:** To, co říkáte, je smlouvě chybí. Musím objektivně říci, že skutečně jste v ČT postupem doby průběžně vylepšili, a teď to nemyslím ironicky, vzorové smlouvy, takže jich existuje v jednotlivých profesích v nějakém časovém rozlišení celá řada. A musím říci, že formulace, jak ji tady pan ředitel řekl, je vybroušená a skutečně velice slušná. Hlavně tam přibyl ten organizační pracovník ČT, který průběžně autora informuje o finančním limitu, protože skutečně režisér většinou není ekonom. Ale to, co říkal tady pan kolega, to je také pravda. Ve smlouvě, jak je postavena, naprosto chybí práva

režiséra. Tam například chybí kouzelná větička, která zní, že Česká televize, řeknu to velice obecně, je povinna vytvořit režisérovi podmínky toho a toho charakteru, aby vlastně mohl plnit podle té smlouvy. To tam nikde není napsáno! (*Potlesk.*) To by tam mělo být poznamenáno, protože jsou to vyvážené závazky obou stran. Takovýchhle věcí je tam víc a prostě tam chybí. Chci upozornit na takovou právní myšku, kde se říká, že režisér odpovídá – pan ředitel to tady četl přesně – v případě, že je přítomno zavinění. Upozorňuji, berte to už trošinku jako humor, že zavinění se skládá ze čtyř komponentů. První je přímý úmysl, druhý je nepřímý úmysl, vědomá nedbalost a nevědomá nedbalost. Ale to „zavinění“ je všechno – cokoli z vyjmenovaného! To je i nevědomá nedbalost! Tam se říká, převzato z římského práva, že ten, kdo někoho jiného poškodil, sice nevěděl, že ho mohl poškodit, ale vzhledem ke všem okolnostem to vědět měl a mohl. Takže já vás jenom upozorňuji, že to zavinění není jenom takové, jak si to většina populace vykládá, že prostě chtěl, zavinil atd. atd.

**Václav Myslík:** Asi se sluší zareagovat na pana režiséra a producenta Biela. Já se ztrácím v tom, kdy mluvíte, pane režisére a pane producente, jako režisér a kdy jako producent. Výtku, kterou jste přednesl, kdybyste mi řekl jako producent, výkonný producent v koprodukcii nebo zakázkový výrobce pro ČT, tak s vámi souhlasím. A v tomto typu smluv to je, že partneři si vidí do rozpočtu a do vyúčtování. To je jasné. To je vztah producent a producent nebo spoluproducent, koproducent, výkonný producent, to už je jedno. Je to vztah dvou výrobců. Buď financují oba, nebo jeden z nich, ale druhý vyrábí. Ve vztahu producent versus autor, výkonný umělec apod., tam se přeci jenom domnívám, že to je poněkud jiná kategorie vztahu. Není to o tom, že bychom každému z autorů, režisérovi a umělcům předkládali vyúčtování pořadu, protože vy jste použil pojmu „závěrečný rozpočet“. Pravděpodobně máte na mysli závěrečné vyúčtování – jenom abychom si rozuměli – a tam si opravdu myslím, že není na místě, aby ve vztahu producent versus režisér docházelo k tomu, že si vzájemně, resp. že my budeme vám vyúčtovávat pořad a zdůvodňovat jednotlivé nákladové položky, které třeba u televizního filmu nebo seriálu můžou mít několik desítek stran A4. A při vši účtě, ne všichni režiséři a tvůrci jsou vůbec schopni posoudit i v účetních systémech a kalkulačních vzorcích, zda náklady jsou oprávněné. Proto i na straně naší, kde říkáme a chceme, abyste cítili tu spoluzodpovědnost, tam se neříká nic o dodržení detailního rozpočtu, neříká se nic o položkách, tam se mluví o celkovém limitu a jeho zaviněném nebo nezaviněném překročení. Právním dopadům, příznám se, už příliš nerozumím.

A když používáme ta čísla, ještě bych se zeptal: kolikrát si myslíte, že tato sankce byla někdy v novodobé historii České televize uplatněna, nazveme-li to tedy sankcí? Ani jednou! Nula případů! To znamená, ona tam je, má vzbudit možná i tuhle diskusi, možná pocit spoluzodpovědnosti, ale v životě se nestalo, že i když třeba došlo k překročení, že by vůbec někdy se v ČT řešilo, zda to bylo ze zavinění režiséra, nebo nebylo. Čili fakticky, kdybyste reagoval na konkrétní případ, kdy jste přišel o peníze, protože dejme tomu se cítíte poškozen nespravedlivým rozhodnutím – takový precedens neexistuje!

**Ivan Biel:** Mluvíím tady jako režisér, protože poslední film jsem dělal jako režisér pro ČT. Byl jsem zaměstnán jako producent ve Velké Británii. My jsme s panem ředitelem Myslíkem před několika lety jednali na producentské bázi. Čili mohu říct, že vidím vlastně do obou stránek tohoto problému. Jestliže je tomu tak, mám před sebou režiséřskou smlouvu, a tato smlouva je restriktivní, kde je spousta věcí, které režisér nesmí, co nemůže dělat. Velice málo je zde, jak jste sám řekl, o právech režiséra, co režisér nebo autor smí. Mluvíím zároveň i o autorech. Jestliže říkáte, že jste to nikdy nepoužili, proč to tam v tom případě je? Já jako režisér musím podepsat rozpočet. Tím, že ho podepíšu, mám vlastně už určitou zodpovědnost, která nemusí být ve smlouvě, ale když ho podepíšu, mám za



program určitou ekonomickou zodpovědnost. Ve smlouvě je, že jestliže dojde k nějakému problému, je to na vás, jestli byste mě postihnul, nebo ne. Díky bohu, že se tak dosud nestalo, ale ta možnost tady pořád je.

**Václav Myslík:** Ta možnost tady je. Ale není to na mě. Je to pravděpodobně i na posouzení následně právníků vaší strany, naší strany, zda k tomu došlo, nebo nedošlo. Ale to ustanovení tam není proto – a ukazuje to i to, že se nevyužívá, jak by se i mohlo – aby šikanovalo režiséry. Chraň pámbůh! Vždyť to tak není ani napsáno. Ani nevím, jestli se dá nějak popsat tón ustanovení. A tím, že spolupodepisujete rozpočet, to je akt, který navazuje na smlouvu, že jste si vědom limitu, který na daný pořad máte. Nic jiného to není.

**Ivan Biel:** Jakmile to podepíšu, tak se cítím zodpovědný. Ale jestliže si prostudujete smlouvu, kterou tedy všichni známe, je to opravdu velice restriktivní smlouva, kde většina bodů obsahuje, co režisér nesmí, za co bude postihován, co se stane, když... atd. Mám tady u sebe a poslal jsem to všem svým kolegům, smlouvu BBC a ITV z Velké Británie. Tam neexistují takovéhle restriktivní smlouvy. Tam vyloženě stojí, že smlouva je na jedinci nebo na úmluvě. Smlouvu děláte s producentem, ne s organizací jako takovou, akorát jsou tam body, které tam musí být, se kterými všichni souhlasili, i profesní organizace. Nejsem ve FITESu tak dlouho, nevím, jestli v ARASu je něco takového, jestli jste vůbec někdy měli takovéto jednání.

**Miroslav Adamec:** Aby byly smlouvy přátelštější? My jsme už pracovali na tom, že jsme naposledy s panem ředitelem Lambertem seděli na ujednáních smluv, které nám přišly, že by se měly změnit. Udělali jsme návrhy a mám pocit – je to čtyři pět let zpátky –, že některé body se změnily.

**Václav Myslík:** Jak pan doktor Srstka sám řekl, smluvní vzory se mění a vyvíjí. Jednorázově se samozřejmě dají v systému změnit. A je pravdou, že po některých diskusích vás tvůrců nebo autorů s právníky třeba s panem doktorem Srstkou a s dalšími jsme pak i některá ustanovení nakonec standardizovali a vtělili jsme je do smluvních vzorů, protože se ukázalo, že mají smysl, že České televizi nevadí, autorovi dávají nějaká další práva nebo pocit vyváženosti smlouvy. To se stalo vývojem. Ustanovení, která nám zkrátka nepřišla z různých důvodů, třeba ekonomických a dalších, nebo nemohla být vtělena do vzorů, tak nejsou a řeší se to individuálně, výjimečně těmi jinými ujednáními. Aby smlouva byla přátelštější? Ano, může být přátelštější, nicméně smlouva je snad o tom, že strany vzájemně plní nějaké povinnosti, mají nějaká práva a zároveň mají nějaké sankce. A ve vztahu, kdy ČT pro výrobu pořadů sjednává smlouvy s umělci, s autory, s výkonnými umělci a s dalšími dodavateli, tak je to přece jenom role, jak jsem už říkal, producenta versus dodavatelů, byť z umělecké sféry. Tam přece musí smlouva být alespoň nějakým způsobem zavazující. Česká televize do toho dává finanční prostředky, byť jsou to prostředky veřejné, ale dává je. Odpovídá za jejich správu, za hospodaření s nimi, a musí tedy i své dodavatele a subdodavatele nasmlouvat tak, aby měla sílu za ty prostředky dostat to, co za ně dostat chce. To asi na úplně přátelské bázi nejde.

**Jiří Srstka:** Objektivně musím poznamenat, že mně, aniž bych se chtěl vychloubat, pod rukama prodjou desítky, stovky smluv – 90 tisíc tedy ne. A obecně vzato, když si to člověk srovná se smlouvami soukromých producentů, a když si to dneska porovná se smlouvami chcete-li Novy, tak Česká televize pořád ještě má smlouvy, byť vám to nepřipadá, dosti vstřícné. To je pravda. Ale to neznamená, že by nemohly být lepší a více vstřícné. U soukromých producentů, kteří to tedy umí a kteří tu smlouvu dříve nabrousí, se dočtete děsivé věci – třeba že režisér dopředu dává oprávnění k tomu, aby byla někdy v budoucnu u audiovizuálního díla vyměněna hudební složka. Ale to je jiná záležitost. Nicméně to, o čem mluvil pan režisér Biel, to je nějaký výraz asociální politiky, která je jiná ve Velké

Británii, jiná třeba v Německu. Tam u veřejnoprávních subjektů na straně jedné a na straně druhé mezi nejrůznějšími subjekty, které zastupují autory, ať jsou to agentury, kolektivní správci, ale především profesní organizace, dochází k dlouhé výměně názorů a pak se udělá nějaký kompromis. Strany se prostě shodnou na tom, že smlouvy budou nějak vypadat, většinou ne úplně do poslední mrtě, ale nějakým způsobem se to zafixuje a strany se podle toho řídí. Ale znovu opakuji, naše smlouvy nejsou tak nepřátelské, nicméně spousta věcí v nich chybí.

**Petr Kaňka:** Já si myslím, že číslo 90 tisíc smluv není tak ohromující, protože jak asi víme všichni, většina z těch smluv se týká cyklických pořadů, nějakých opakujících se formátů, takže to není tak dramatické. Je to spíš takový ohromující údaj pro děti, které neznají, jak to chodí.

Škoda, že si pan Biel nevšiml článku, který budí více otázek. Jde o článek 27 – vzájemná ujednání: pokud poruší režisér nějaká tajemství a vnitřní ujednání, zaplatí až 50 tisíc korun. To je také takové přátelské ujednání v režijní smlouvě.

Faktem je, že tady se bavíme o dvou věcech. „Take or go“ je samozřejmě strašákem celé Evropy. Mohu vás ujistit, že to řeší režiséři v celé vyspělé Evropě a že samozřejmě se proti tomu všichni režiséři ve vyspělé Evropě -protože jsem byl na zasedání FERA – brání, staví se ostře proti. Protože to je trend, který přinesli do Evropy američtí právníci, kteří jsou specialisté na autorská práva, a pro usnadnění uvolnění děl pro globální prostor nastoupil tento velmi tvrdý trend.

Myslím si, že jsme malá kultura, skutečně trochu pupkostědná, jak říká pan Schwarzenberg, a je to jenom na nás, jak si to nastavíme. A myslím, že nám nic nebrání v tom, abychom dokonce konkurovali nebo vstupovali na trh, byť budeme poněkud osobitější a třeba ty euroatlantické zvyky poněkud porušíme. Jisté je, že Američané sami říkali ve FEŘE, že mají několik desítek tisíc smluv. Je to skutečně obrovská škála a člověk si na to musí brát právníky, aby se v tom zorientoval, pokud není už zavedený v nějakém žánru nebo v nějaké formě. Myslím si, že to není otázka toho, že nemůžeme měnit SAP, že nemůžeme měnit smlouvy, že dokonce bychom neměli mít individuální přístup k sobě, i když nejsme producenti, protože my přinášíme nějaké know how a duchovní bohatství instituci, tedy v tomto případě ČT. Myslím, že ten vztah by měl být nastaven mnohem otevřeněji v duchu doby jako demokratické partnerství dvou stran, které se dobrovolně zavazují k něčemu a mohou si opravdu říkat beze strachu, což je v tom „take or go“, ta hrozba „ber nebo vypadni“. Že bychom si měli v tomhle ohledu otevřít dveře do dalších jednání a skutečně zvážit už tu komunikaci. Čili – my chceme, aby se to změnilo.

**Miroslav Adamec:** Takže to je výzva, ne otázka.

**Václav Myslík:** Vnímám, že veřejnoprávní televize by asi přece jen měla mít vztah jiný než komerční. Pan doktor potvrdil, za což mu děkuji, že komerční výrobci a vysílatelé to berou ještě příkřeji. Ale i my jsme správci nějakých finančních prostředků, byť veřejných, a asi musíme svoje – jak jsem říkal – dodavatele, a teď to slovo nemyslím ošklivě, byť se jedná o tvůrce, autory, scenáristy, výkonné umělce, nasmlouvat tak, abychom ty prostředky a zájmy hájili. Bod 27 o mlčenlivosti, když už jste ho zmínil, to je myslím celkem standardní ustanovení, kde si říkáme – producent versus autor: je potřeba o díle, které vyrábíme, zachovávat mlčenlivost. Například proto, že řada tvůrců, autorů, režisérů pracuje dneska jak pro ČT, tak i pro komerční televize. A myslím si, že není úplně ideální, aby skrze autora, režiséra se komunikovalo napříč všemi televizemi v ČR. Je-li to tak, že autor pracuje pro všechny, tak není žádoucí, aby údaje a informace o díle, které vyrábí, včetně ekonomických, utíkaly. A říkám-li ve smlouvě, že se něco nemá, tak je ale potřeba i říct, co za to, když se to bohužel stane. Většinou pokud tam sankce není uvedena, je asi složitě se na ní pak domlouvat.



**Jiří Srstka:** Narazil jsem v televizní smlouvě na některá ustanovení, na takové dobře míněné věty, které se ovšem ve spektru autorského práva proměňují v úplnou pitomost. A to se nestává jenom vám. Skutečně by stálo za to se na ty smlouvy trochu podívat. Odbočím teď k režisérům a uvedu konkrétní příklad, aby bylo jasné, co mám na mysli. Navazuji na text: „Nebude-li dílo odevzdáno ČT ve stanovené lhůtě nebo má-li dílo neodstranitelné vady, které brání jeho užití k dohodnutému účelu, má ČT právo od této smlouvy odstoupit. V takovém případě je autor povinen vrátit již vyplacené splátky atd. ČT je povinna oznámit autorovi schválení anebo vytknout vady a určit přiměřenou lhůtu k jejich odstranění, nebo má právo odstoupit od smlouvy pro neodstranitelné vady, vždy do 60 dnů od odevzdání díla. Má-li dílo vady odstranitelné, může ČT odstoupit od smlouvy, jestliže bezvysledně atd. atd.“ Pochopitelně tím směřuji k vadám, což je termín z občanského zákoníku – odstranitelné vady, neodstranitelné vady, skryté vady, zjevné vady. Nejlépe se to dokládá na prodáváných ojetinách aut, kde jsou skryté vady. A teď si představte, když se tohle napíše do umělecké smlouvy – tak je to do určité míry naprosto nevyložitelné. Odstranitelná vada je třeba to, když autor má dodat své dílo ve formátu Word, uložené na DVD nebo CD nosiči a on to přinese na papíře napsané rukou. To je jasné. Ale my přece víme všichni, o čem mluvíme. Tady jde o to, do jaké míry se scénář dramaturgovi – když jsme u hrané tvorby a nejen u ní – líbí, nebo nelíbí. Tam se to také předpokládá: vytkne vady, vrátí. A teď to kolečko jde dál. Mimochodem, nemáte tam na rozdíl od soukromých producentů napsáno, kolik verzí scénáře musí autor napsat. Tady z toho vyplývá, že dvě, ale dalo by se to také vyložit tak, že jich může napsat sedm nebo až deset. Jistě tušíte, kam mířím. Ale hlavně – u vad to úplně plave na vodě z jednoduchého důvodu: protože to tam není specifikováno. Co to je ta vada? To je vada umělecká? Protože, a v tom je ta absurdita, když skočíte podle § 61 z autorského zákona do občanského zákoníku, tak zjistíte, že tam jsou pojmenovány vady. Jenom abyste věděli – vada u díla nastává v případě, když je nižší než průměrná jakost výrobku! (*Pobavení*.) Tímhle způsobem se tedy formulují a signifikují vady jako takové. Na to bych doporučil se zaměřit.

A co se týká režijní smlouvy: když na režiséra uvalujete bod 9 článku 2.9: bude-li autor, režisér, zařazovat do AVD zvukové nebo zvukové obrazové záznamy, je oprávněn do AVD a do vysílání ČT zařadit pouze zvukový záznam – a teď to jede na šesti řádcích. Já se autorským právem zabývám každým dnem. To jsou povinnosti režiséra v tom smyslu, která díla může zařadit do audiovizuálního díla, jestli jsou spravována kolektivně Intergramem, případně tedy do zaznamenaných výkonů výkonných umělců úplně odjinud, nebo se to týká hudebních děl, které jsou nebo nejsou kryty OSOU atd. atd. Když tuhle povinnost na režiséra uvalujete, pak by měl mít minimálně tříletý postgraduální kurz autorského práva, aby vůbec věděl, která bije!

**Miroslav Adamec:** Chcete říct, pane doktore, že tyhle smlouvy mají odstranitelné, nebo neodstranitelné vady? (*Pobavení*.) Protože v případě, že bychom usoudili, že je můžeme odstranit, tak na nich pracujeme, vylepšujeme a zpřátelštváme je. A v případě, že posoudíte, že jsou neodstranitelné, tak znova celé od začátku!

**Václav Myslík:** To, co řekl pan doktor, je závažné. Potom nechť následuje bitva právníků, protože na to jsem krátký; ale i já z bodu 9 pochopím, kdybych byl režisérem, že asi nemůžu do svého díla, které vytvářím, dát cokoliv.

**Jiří Srstka:** To ano. Ale co tam můžete dát?

**Václav Myslík:** Buď nerozumím tomu, co je tady napsáno od právníků, pak se zeptám producenta nebo někoho odpovědného v instituci, pro kterou to dělám: tohle jsem si vybral, mohu to tam dát? Je to ošetřeno z hlediska OSY, Intergramu atd., nebo není? Anebo té větě rozumím a ptát se nemusím.

**Jiří Srstka:** Pane kolego, chyba je v tom, že režisér je za to zodpovědný! On za to zodpovídá, kdežto kdyby to bylo správně napsáno, tak tam má mít pracovníka ČT, třeba pana Soběslavského, který tomu rozumí jak právník, a říct: pozor, tohle můžeš a tohle nemůžeš. On by měl přinést nějaký nápad v tom smyslu, že tam chce ve filmu tohle mít a tohle mít, záznam Vlasty Buriana, vyjmutý z nějakého filmu, atd. atd. a říct, prosím vás, mohu to tam dát? Co vy si o tom myslíte? Ten mu to řekne a ne, že za to zodpovídá!

**Václav Myslík:** Ano, možná bychom to tady mohli zpřesnit. To je otázka výkladu. Ty věty jsou univerzálně u všech profesí autorských i neautorských, které mají vliv na to, jak se zařazují nebo nezařazují hudební díla do pořadů jak podkres atd. Čili je-li zrovna tento autor tím, kdo zařazuje, pak tu povinnost a odpovědnost má. Pokud to v tom štábu je někdo jiný, například režisér ozvučení nebo hudební režisér, nebo dokonce zvukař, tak se to vztahuje na něj, kdo zařazuje.

**Jiří Srstka:** Režisér tohle podepíše ale vždycky.

**Václav Myslík:** To ano. Ale bude-li autor zařazovat do AVD. Ale on nemusí být ten, kdo zařazuje.

**Jiří Srstka:** Dobře. Ale režisér to tam má vždycky. Všechny režijní smlouvy, které jsem měl v ruce, to tam vždycky měly. A vždycky je to funkční ustanovení!

**Miroslav Adamec:** Takže, režiséři, pamatujte si, co chcete ze smlouvy vyndat. Anebo se vynasnažíme, aby tam byl výklad. Je to tak?

**Václav Myslík:** Spíš to upravíme tak, aby výklad byl jednoznačný.

**Miroslav Adamec:** Máme jeden bod k dobru. Karel Smyczek v ujednáních řeší problematiku dodatečných sankcí za dodatečné náklady tak, že si tam dává – a televize mu to schvaluje – ujednání o tom, že každých 14 dnů bude informován o průběhu hospodaření ve svém díle, tudíž dopředu a včas je varován, kdyby nastal problém, a dopředu a včas je schopen nalézt řešení tak, aby nedošlo ke skluzu nebo k finančnímu propadu. A to je věc, která by ho mohla chránit. Chci se zeptat, jestli to je věc, kterou univerzálně můžeme dát do smluv tak, že tady je spoluzodpovědnost ČT ve vztahu k režisérovi v tom, že ho bude včas informovat – tam je přece zodpovědný pracovník, produkční, který má představu o tom, jestli náklady na dílo přesahují v rozpočtu danou kvótu.

**Václav Myslík:** Tam je spíš problém v objemu. Je asi pochopitelné u pana režiséra Karla Smyczka, který zrovna točí seriál, což je přece jenom práce na dlouhou dobu. Je to případ, kdy se řeší ta jiná ujednání, protože ten tůrce na tom pracuje několik let. Jeho odpovědnost je velká, protože se to zrovna týká trikovém seriálu, který je realizačně velmi náročný, ale dávat to do každé smlouvy, do tisíců smluv na každou režii menších cyklických pořadů, které se stále opakují ve stejném rytmu, a v podstatě produkční, aby dostal tomu bodu, by tedy musel vygenerovat každých 14 dní kus papíru nebo mailu, který by předal režisérovi. Já si myslím, že to, co jsi říkal, vyplývá z logiky věci. Ve smlouvě je napsáno, že organizační pracovník informuje. Těžko může nést režisér spoluodpovědnost, kdyby tu informaci neměl. Je to zkrátka tak, že produkční, když vidí, že dílo se ubírá směrem, kam by asi ekonomicky nemělo, tak to samozřejmě musí řešit se štábem, předně s režisérem. To je jasné. To vyplývá z logiky.

**Ivan Biel:** Chtěl bych ještě poprosit pana doktora – k odstavci 19 článku 2. v režisérské smlouvě: Autor se po dobu účinnosti této smlouvy zdrží jakéhokoliv jednání, které by mohlo poškodit dobrou pověst České televize, jakož i dobré jméno České televize. To je zase velice obecné, ale může to být velice restriktivní.

**Jiří Srstka:** Já si myslím, že to je příliš pryžové ustanovení, že potom se za to dá pokládat cokoliv. Chápu, že ČT pochopitelně chce mít ve smlouvách garantováno, že autor ji nezostudí, když pro ni pra-

cuje. To je vyjádření celkem pochopitelné loajality, ale máte pravdu v tom, že by si to zasloužovalo zpřesnění, o co konkrétně jde.

**Martin Vadas:** K tomuto ustanovení by také měla být reciprocita. Je to jedno ustanovení, které vytváří atmosféru vztahů, a tam by také ČT měla být zavázána, že bude dbát dobrého jména režiséra, že to bude reciproční ujednání. Já jsem to několikrát doporučil do jiných ujednání a celkem to bylo akceptováno. A myslím si, že by to žádnou stranu nemuselo bolet. Proto, aby vztahy byly rovné a přátelské, tak je to předpoklad dobré spolupráce.

**Jarmila Poláková:** Já myslím, že nejde o přátelské, ale o partnerské vztahy.

**Miroslav Adamec:** Dobře. Paní Poláková z Asociace producentů, můžu vás poprosit, když už jste si vzala slovo, jestli byste mohla popsat situaci spolupráce ČT a koproducentů, jestli tam nacházíte nějaké bolavé místo, které byste chtěli řešit?

**Jarmila Poláková:** Bolavých míst je víc a většinou se řeší na jednáních ČT a právě APA – Svazu producentů v audiovizí. Myslím si, že je dobré, když tady zůstane linie autorských smluv při jednání FITESu. Ale myslím, že to, co jsem řekla, problém partnerského vztahu, je i v koprodukčních smlouvách – aby tam nebyl ten nátlak: takhle to prostě musí být, máme to v SAPu a musíte to podepsat, aby popřípadě došlo k tomu jednání, aby ta obecná smlouva vznikla při partnerské dohodě. Chápu, že tam musí být nějaký must, ale aby ten must vznikl z nějakého společného jednání jak režisérů, tak ČT, tak potom producentů.

**Václav Myslík:** Víte, paní Poláková, ono to tak trošku i vlastně je, aspoň co já si pamatuji těch pět let zpátky. Víím, že jak v oblasti autorských smluv, tak i v oblasti smluv s výkonnými umělci se řada věcí upravovala v průběhu času. I s APou proběhlo několik jednání. Shodou okolností v této době běží také jedno, které se zabývá smlouvami. Naposledy bylo koncem roku a vyměňovali jsme si nějaké návrhy. Čili jak jsem tady už říkal, věci, které měly smysl, formulace, které byly předloženy a byly bez problémů, se do nových vzorů už vtělily. Ale jistě zase po nás nemůžete chtít, abychom do smluv vtělili úplně všechno, co si tvůrce nebo nezávislý producent přeje.

**Jarmila Poláková:** To by byl partnerský vztah.

**Václav Myslík:** Právě. Ale kde to partnerství je ještě partnerství a kde už je to zase opravdu vztah dvou – i když se jedná o tvorbu – vlastně obchodníků, kteří domlouvají nějaký kontrakt? Ale říkám, nejsme hlší k tomu, aby se ve smlouvách věci měnily a dělo se tak! Byl jsem u toho, když se tak dělo jak v oblasti smluv koprodukčních nebo zakázkových. Řada jeho připomínek je vtělena do vzorových smluv. Řada připomínek doktora Srstky je vtělena do vzorových smluv.

**Jarmila Poláková:** Možná to pokračuje spíše malými slepičími krůčky. Jak je vidět i z tohoto jednání, je tam pořád dost věcí, kde autoři tahají za kratší konec.

**Petr Kaňka:** To budou tahat vždycky, ale v podstatě jde o to, že smlouva nevyhovuje zcela té době. Pokud se tedy pohybujeme v nějakém svobodném prostoru, tak by to mělo být odrazem toho, v jakém prostoru se pohybujeme. Já mám často pocit, že to je pořád jaksi dědictví nějaké jiné doby. O tom se tady bavíme – o partnerství, o otevření prostoru a o možnosti změny.

**Marie Šandová:** Dovolila bych si teď posunout trošku téma k licencím. Vždycky mě trošku bolí, když podepisuji, že autor uděluje České televizi výhradní právo na všechno. Několikrát se mi stalo, že jsem tam chtěla dát nevýhradní právo, protože často dělám témata, třeba nějaká dlouhodobá, nebo dělám materiál, který pak chci ještě nějak zpracovat, protože má nějakou hodnotu, a opravdu se mi už stalo, že se zadržela někde výroba, když se tam usilovalo o změnu výhradní a nevýhradní.

**Jiří Srstka:** Ta výhradnost – to vám nechci nahrávat, pane řediteli, teď vás musím obhájit – je dána

autorským zákonem. U audiovizuálních děl se předpokládá, že výrobce zvukově obrazového záznamu ta práva nakupuje; nabývá je výhradně proto, aby potom to audiovizuální dílo nějakým způsobem mohl sdělovat veřejnosti, stručně řečeno.

Chápu, že už jedete dál a opouštíte licenční smlouvy, nicméně když mluvíte o licencích, tam jsou zajímavé věci. Vy, přátelé z ČT, kupříkladu nabíráte živé provozování a přenos. Já se vás ptám, k čemu potřebujete u scenáristů živé provozování a přenos? Když to scenárista dá do divadla, tak to nemůže licencovat sám, bude to licencovat Česká televize. Nikdy jsem nepochopil, proč máte živé provozování. Mluvím o článku tři v odstavci jedna: autor uděluje ČT výhradní oprávnění. Proto jsem navázal na paní kolegyni. A tady máte všechno, co patří k tomu audiovizuálnímu dílu, a vedle toho šup! živé provozování a jeho přenos u scenáristů.

**Václav Myslík:** Přiznám se, že rozsah licencí nám stanovuje právní oddělení tak, abychom měli veškeré licence, které jsou potřeba k užití díla. Já sám bych je z hlavy taxativně v tom rozsahu neuměl vyjmenovat. Dílo holt musíme mít možnost užívat, to je moje obecná rovina. A v případě, že vztah není koprodukční nebo to není vztah společné výroby, ale vztah vyloženě autorský nebo vztah zakázkového výrobce, tak logicky jsme-li strana, která financuje, chceme veškerá práva k užití, která jsou dostupná, protože to dílo jsme zafinancovali. To z mého pohledu ekonomického. Z hlediska rozsahu licencí respektujeme licence, které nám právní útvar řekne, že máme nasmlouvat, protože je potřebujeme.

**Jiří Srstka:** To jste mi neodpověděl. Tak proč potřebujete divadlo, pane Soběslavský, pro scenáristy?

**Radek Soběslavský:** Velmi často ho nepotřebujeme.

**Jiří Srstka:** Ale proč ho nakupujete?

**Radek Soběslavský:** Změní se cena, pane doktore, když to divadlo vypustíme?

**Jiří Srstka:** Nezmění.

**Radek Soběslavský:** Dostaneme slevu?

**Jiří Srstka:** Ale proč by tam mělo být? Tím si zavařujete... Říkám to proto, že to jsou právě takoví jemní raráškové, kteří jsou tady zabodáni. K čemu potřebuje ČT divadlo nebo živé přenosy? Řekněte mi to někdo! Nepotřebuje. Ale sama si zavařuje dopředu, protože často se přeci stává přeci, že scénář – vezměme si Jiřího Hubače – který je napsán k nějakému audiovizuálnímu dílu, se potom hraje třeba v Divadle na Vinohradech. A při této konstrukci smlouvy by kolega Hubač musel Divadlu na Vinohradech říct: já se omlouvám, já vám tu licenci nemůžu dát, ona vám to dá Česká televize jako podlicenci a zinkasuje si to.

**Václav Myslík:** Dobře. Ale z mého ekonomického hlediska, jestliže to dílo, scénář byl vytvořen jakoby na objednávku a na smlouvu s producentem, v tomto případě Českou televizí, tak to zase není úplně nelogické. Ne, že bychom to potřebovali...

**Jiří Srstka:** Ale nelogické je to v tom, že vy vážete nějaké užití na sebe, a přitom ho vlastně vůbec nevyužijete! Vy ho máte, ale nevyužijete ho.

**Václav Myslík:** Ve chvíli, kdy divadlo bude chtít tu hru zařadit, tak se domluví s tím, kdo, trošku brutálně řečeno, zaplatil napsání scénáře a divadlu prodáme licenci.

**Miroslav Adamec:** Pardon, v knihách je to také. Česká televize vykupuje práva na užití.

**Jiří Srstka:** Tak já to neshledávám jako správné!

**Jaroslav Růžička:** Pardon, lze dojednat s ČT v jiných ujednáních u jiného užití v případě knihy opční ujednání. Jediný problém je, že se zvyšuje délka opce – o 20 dnů, pak o 30 dnů, o 60, o 90. Ale lze to vyjednat. Záleží na autorovi.

**Miroslav Adamec:** V tom případě se dá vyjednat pak úplně všechno.

**Jaroslav Růžička:** To je základní problém. Rozhoduje samozřejmě důležitost autora pro Českou televizi. To tady bylo řečeno. Logicky, když je to velký kontrakt, velký projekt, velké peníze, tak se chová i ten partner jinak. To je prostě ekonomická nutnost. Záleží na tom, jak je autor významný pro televizi a pro projekt, kolik je v rozpočtu na to vyčleněno. To je zkušenost. Tak to bohužel funguje! Nejenom u České televize, ale u všech producentů nebo jiných televizí. Pokud máte pozici, že jste důležití, dá se vyjednávat spousta věcí.

**Miroslav Adamec:** Takže přátelská smlouva je, když jste pan Hubač. Když jste začátečník, tak berte, nebo běžte.

**Jaroslav Růžička:** Za vámi musí stát ekonomická důležitost toho projektu. To je jeden z momentů, který vás podpoří při vyjednávání. Je to tak. Bohužel. To je zkušenost! Nic jiného to není.

**Ivan Biel:** A je to tak i v České televizi?

**Jaroslav Růžička:** Je to obecně u všech subjektů v ČR.

**Gustav Oplustil:** Chtěl bych říct, že když je to scénář a má se hrát na divadle, tak se ta věc musí přepsat. Nemůže se přece hrát ve tvaru, jak byla natočena, ale musí být předělána na divadelní hru, což někdy bývá rekonstrukce složitá, protože jinak vypadají exteriéry a různé jiné věci, a musí se to přetvořit na jiné samostatné dílo. Ale titul zůstane zřejmě stejný.

**Václav Myslík:** To je, Gustave, v pořádku. Tam jde přece o to, ať si pak divadlo samozřejmě s autorem domluví přepis do podoby, kterou potřebuje pro prkna, nicméně držitelem licence podle vzorové smlouvy bez jiných ujednání je ČT, protože primární scénář – primární dílo zkrátka zaplatila.

**Jiří Srstka:** Pane kolego, promiňte, kdybyste ty smlouvy trochu znal, tak byste mi řekl, že v tomhle případě dá Česká televize divadlu podlicenci a že tam máte napsáno, že z toho dostane nějaká procenta, která jsou ovšem stanovená v sazebníku generálního ředitele, který není přílohou smlouvy. A celá diskuse by byla ekonomická o tom, že pokud vím, v sazebníku je za poskytnutí podlicenci čtyři pět procent, to znamená, že když televize poskytne podlicenci divadlu po úpravě, o které mluví třeba pan Oplustil, dostane 12 % tantiém, když to šikovně vyjedná, a z těch 12 % tantiém potom k autorovi poputují tři procenta. Tři procenta z procent.

**Václav Myslík:** Samozřejmě. Ale obecně z toho autor něco má, protože ze smlouvy přece něco má z každého prodeje díla. Tak jestli to mám zmiňovat i u divadla, ano, Gustave, i u divadla z toho autor má.

**Gustav Oplustil:** Teď se velmi často stává, že ty věci vycházejí na DVD, mně se to už stalo teď několikrát, ale se mnou vůbec nikdo o tom nehovoří. Už společensky by se dalo říct, že autorovi oznámí, že mu to vydají, ale ten dotyčný třeba měl angínu, když se to probíralo ve škole, tak to neví, že se to má takhle udělat. Ale já se to dozvím, až když vidím tu věc někde za výlohou, ono se to prodává, ale já nevím, jestli za to něco dostanu. Většinou tedy nic, aspoň to nikde neregistruji. Ale vycházejí tyto věci stále víc a víc. Mně teď vyšlo zase Bejvávalo na kazetách. Je tam sedm programů, které jsem napsal, ale vůbec se mnou nikdo nemluvil.

**Václav Myslík:** DVD a nosiče vydává útvar Telexportu a Telexport než vydá nosič, samozřejmě si musí prověřit, zdali k tomu má veškeré licence, smlouvy atd. Jestliže máte, Gustave, pocit, že došlo k pochybení, není nic jednoduššího, než zavolat do Telexportu a říct: vyšlo to, můžeme se sejít a podívat se, jestli je všechno v pořádku?

**Jiří Srstka:** Tam je, pane Oplustile, rámcová smlouva České televize s DILIA na archiv Československé televize a tam k tomu licencování dochází. Dostáváte to potom přes nás, resp. u starších věcí,

kteře natočila Československá televize. U tvorby, kterou dělala už navazující Česká televize, tak tam je to ve vzduchu a o tom bychom měli mluvit. Nebo není to ve vzduchu, ale jaksi je to tam smluvně nedotaženo – dle mého soudu, až do 30. 11. 2000. A ještě do toho se montují filmy, které mají jiný režim do roku 1965, pak 1965-1991, mám na mysli Barrandov a Zlín. To má jiné režimy.

**Václav Myslík:** Pro jednoduchost, ať je odpověď kompletní. Rozdělme to. U nové tvorby, kde se vydává, jede se podle aktuálních smluv. Máte-li pochybnost, je to Telexport, který nosiče vydává. U starší, jak upřesnil pan doktor Srstka, to v tomto případě vypořádává DILIA, čili měl byste peníze dostat z DILIA.

**Miroslav Adamec:** Asi jste ty peníze dostal. (*Nedostal!*)

**Jiří Srstka:** Já se vám potom podívám do sjetin. Jednou za čtvrt roku to vyplácíme.

**Miroslav Adamec:** Pak se spojíte. A všichni si prosím hlídejte, jestli vám chodí peníze, které si zasloužíte.

**Kristina Vlachová:** Já mám také konkrétní dotaz. V dubnu ČT odvysílala můj dokument, který se jmenuje Dračí setba. Dělal jsem to jako nezávislá producentka a měla jsem z Fondu kinematografie 430 tisíc korun. To říkám proto, že možná je to nějaký jiný režim pro odvysílání takové věci. Dostala jsem smlouvu, ve které mně ČT slibuje, že odvysílá nejenom dvakrát – premiéru a popremiéru, ale ještě dvě reprízy, což se tedy nestalo. Dostala jsem smlouvu, ve které je uvedeno, že za hodinový dokument to bude 40 tisíc korun, ačkoliv na konferenci v Divadle Archa bylo řečeno, že minuta je za 2 tisíce. Čili tohle by bylo 2 krát 57 minut, to by bylo víc než 40 tisíc korun.

**Václav Myslík:** To je konkrétní případ, ale paní režisérka mluví teď jako výrobce (*ano*) a nikoliv o koprodukční nebo zakázkové smlouvě, ale o prodeji licence. Pak je to standardní licenční smlouva. To si program pro některého z vysílatelů nakoupil nějaký počet runů, nějaký počet licencí za smluvní cenu...

**Kristina Vlachová:** A ještě byla ve smlouvě třetí věc: že nebudu obchodovat s tímhle filmem se žádnou jinou televizí, že to několik let nebo mnoho let bude blokováno Českou televizí.

**Václav Myslík:** Nezlobte se, to bychom museli znát konkrétní smlouvu, protože samozřejmě po dobu, kdy můžeme čerpat to odvysílání, ty počty runů, tak je jasné, že nechceme, aby se to vysílalo někde jinde.

**Miroslav Adamec:** Nebuď konkrétní a řekni: V případě, že prodám jako producent, jaké mám nároky na odvysílání a jestli můj prodej je vázán na výhradní nebo nevýhradní... Pak to může zajímat i ostatní, protože teď všichni vědí, že máš za to strašné prachy! (*Smích.*)

**Václav Myslík:** Což ze smlouvy nesmíte říkat.

**Miroslav Adamec:** A teď dostaneš mínus! Čtyřicet dva máš dostat, padesát je pokuta, osm doplátí! (*Pobavení.*)

**Kristina Vlachová:** Já to řekla jako konkrétní učební pomůcka.

**Martin Pátěk:** Chci se vrátit ke konstrukci smluv. Vypadá to, jakoby ČT chtěla všechno – i divadelní práva. Když bereme dílo, tak, autore, zavaž se jako dáblu, upiš se! Přitom to dílo pak následně jde použít i jinak. Ale ČT by se podle mého názoru měla řídit svým statutem a tím je zajišťování veřejnoprávního vysílání a ne nějaký prodej divadelních práv. A o to jde. A v tom se ukazuje to partnerství nebo nepartnerství s autory! To je klasická ukážka. Z naší strany je to i výhrada vůči vám, že nás neberete jako rovnocenné partnery, že partnerský vztah se vůbec nekoná. My jsme před dvěma lety na to upozornili pana generálního ředitele Janečka, popsali jsme mu situaci v dokumentární tvorbě v dopise, na který vůbec nereagoval. Upozorňovali jsme na nespravedlivou konstrukci smluv. A moje



otázka zní: srovnáváte třeba konstrukci vašich smluv s nějakými obdobnými velkými evropskými veřejnoprávními televizemi?

**Miroslav Adamec:** Dobře položená otázka.

**Václav Myslík:** Co se týče smluv, tak na různá jednání EBU jezdí zástupce právního útvaru, který je v oficiální rovině pochopitelně v kontaktu s právníky ostatních televizí. V mém případě je to spíš otázka osobního i profesionálního zájmu o věc; čili některé smlouvy znám. Určitě ne všechny, a mohli bychom si teď říkat, že tahle je o něco mírnější, takhle o něco přísnější.

**Radek Soběslavský:** Obecně platí to, co už tady bylo řečeno, že ČT se skutečně snaží získat co nejširší rozsah oprávnění.

**Martin Pátek:** Ale proč? Je to obdobné u ostatních, třeba u ZDF? Není to tak. Dost často se stává, že ČT ani ta práva nevyužije. Řadu dokumentů by autoři rádi přihlásili na mezinárodní přehlídky, ale televize se o ně nepostarává. Vždyť vaše oddělení, Telexport, moc nekoná!



Martin Pátek

**Radek Soběslavský:** Teď jste ale původní dotaz posunul trošičku někam jinam – od využití scénáře pro divadelní představení, což televize třeba opravdu nevyužije, ale pokud se týká audiovizuálního díla, tam je to skutečně na České televizi, jakým způsobem s ním bude nakládat. Je to nakládání s audiovizuálním dílem, které vzniká výhradně na objednávku ČT.

**Martin Pátek:** To nevzniká na objednávku. Vy mi právě nerozumíte! Je to pořád stejný dotaz. Ten vztah není rovnocenný a Česká televize chce víc, chce mít silnější pozici k právům a k využitelnosti

díla všemi možnými způsoby a potom jakoby ta práva zablokuje autorovi a nekoná, nevyužívá to dílo!

**Petr Kaňka:** Ono to padlo už v otázce pana Pátka, že například autoři mají blokovanou možnost hlásit díla vyrobená v ČT v partnerském autorsko-producentském vztahu třeba na festivaly. Nemohou je sami přihlašovat. To znamená, že takové uvolnění by prospělo v oblasti některých produktů pro vzájemnou partnerskou spokojenost, aby si autoři mohli přihlásit třeba dílo na festival, přestože producenty má copyright ČT.

**Andrea Majstorovičová:** Víím, kam míříte. Ano, může to tak být, ale myslím si, že nikdy k tomu nedošlo; nedávno jsme dostali dopis, že autor chce dílo sám přihlásit, a bylo mu to umožněno.

**Petr Kaňka:** Ale je to byrokraticky složitá cesta.

**Andrea Majstorovičová:** Je, ale děl zvláště v dokumentární tvorbě je dost. Samozřejmě každý by chtěl, aby se jeho dílo přihlásilo. Telexport není ani pode mnou, ani pod Václavem, takže nemůžeme mluvit o tom, jakým způsobem se vybírají díla a proč zrovna nějaké dílo se posílá a proč nějaké ne...

**Petr Kaňka:** Ale mluvíme o volnosti, že by to možná mohlo být přímo ve smlouvách.

**Andrea Majstorovičová:** Ano, je to o volnosti, ale není to tak, že by ČT nebyla ochotná...

**Petr Kaňka:** To tady nepadlo. Mluvíme o tom, co nám umožňují smlouvy. A já bych ještě chtěl říct poznámku o reciprocitě, což už řekl pan kolega Vadas: že by bylo velice správné, kdyby televize dávala autorům informace o tom, kam díla prodala, i když autoři nemohou uplatňovat žádné finanční ná-

roky, protože tato informace o prodeích, překladech atd. je docela důležitou statistickou informací pro potřeby autorů. Tuto informaci nám nikdo nedá.

**Václav Myslík:** Automaticky asi ne.

**Petr Kaňka:** Ale ani na vyžádání. Já vám garantuji – ani na vyžádání! Čili mohu říci, že pokud je v licenčních dohodách, že autoři dávají všechno televizi a že televize má právo umístit část díla do jiného díla, že může postoupit licenci třetí osobě atd. atd., že může docházet k překladům do cizích jazyků, měl by tam být vždycky i dodatek, že pokud autor požádá, bude o tom informován. A že na to má právo.

**Jiří Srstka:** Chci reagovat na to, co tady zaznělo; otevřel jsem otázku divadelního provozování proto, že se domnívám - a teď se dostávám, aniž bych vás podceňoval, do odbornější množiny -, že v těchto smlouvách musí být oddělena práva, která se vážou k audiovizuálnímu dílu a k jeho užití. O tom se tady už mluvilo. A potom tzv. subsidiary rights, další práva. Řeknu vám to úplně opačně, aby to bylo lépe k pochopení. Když jsme zastupovali Václava Havla a licencovali jsme za něj u nakladatelství jeho knihu *Prosím stručně* v New Yorku u Random House, tak pochopitelně ten nakladatel – a teď jsme u těch Amerikánců, od kterých tak trošku opisujeme – si zajišťuje práva na to, aby vydal tu knihu. Vedle toho ale chce práva další. Ještě je pochopitelné, že chce práva na elektronickou podobu, tedy na stahování z internetu. Ale on chce další! Chce filmová práva, chce rozhlasová práva na rozhlasovou hru, na divadelní hru atd. atd. A tomu se říká subsidiary rights, která mají prostě jiný režim! A ty se tam musí vyjmenovat. A to je ten problém divadelního představení, problém knihy a já nevím, čeho všeho ještě dalšího. A ty všechny věci musí mít úplně jiný režim, především úplně jinou odměnu, protože u subsidiary rights většinou jedou fifty fifty – tj. kterýkoliv subjekt s autorem – půl na půl!

**Miroslav Adamec:** Jaké z toho plyne pro nás ponaučení?

**Jiří Srstka:** Mělo by se to dát do smlouvy! Ta se jen trošku prodlouží.

**Miroslav Adamec:** Takže bychom měli požadovat, že když si zadáte scénář a předpokládá se, že z toho scénáře někdy může vzniknout divadelní hra nebo knížka, tak by měla být jiná ujednání, kde by měla být... U knížek je to v pohodě, tam dáte práva a pohybujete se s Edicí České televize v nějakém dohodnutém režimu procent z prodeje, ale jestliže by měla být odměna u divadelní hry pouze jako procenta z procent, tak je to pak napadnutelné. Je to napadnutelné?

**Jiří Srstka:** Je to dispozitivní ustanovení napsané ve smlouvě. Nemůžete proti tomu jít nějakým sankčním ustanovením.

**Miroslav Adamec:** Tak si to pamatujeme, anebo chtějme, aby se smlouva změnila.

**Ivan Biel:** Co mi chybí v režijních smlouvách a zřejmě by tam mělo být? Když jsem dělal svůj film, s hrůzou jsem zjistil, že Česká televize vykoupila archivy jenom na jedno nebo dvě použití. Ptal jsem se, jak je to možné. A paní Nováková z Telexportu řekla: víte, my s tím filmem nemůžeme nic dělat, ten film má archivy jenom na jedno dvě použití. A o ten film byl velký zájem.



Petr Kaňka

**Miroslav Adamec:** Tedy strukturovaný dotaz: Na jak dlouho doporučujete vykupovat práva?

**Ivan Biel:** Nejen to! Režisér by měl nějakým způsobem mít – a to by mělo být ve smlouvě – nějaký nástroj, aby mohl tlačit na to, aby archivy byly vykoupeny – nebo aspoň by měl být informován.

**Václav Myslík:** Já to tedy nejdřív zobecním. Ale bohužel to nejde zobecnit úplně, protože práva se vykupují podle toho, jaké jsou podmínky a od koho jsou. S Národním filmovým archivem má například ČT smlouvu a práva vykupovat nemusí, protože za každé užití je smluvně sjednáno, co a jak. Čili tam problém není. Podobně je to s dalšími institucemi. A teď jde o to: jsou to materiály ze zahraničí, od soukromého producenta? V tom případě je otázka, co je to za práva? A to, že je vykoupila na jedno dvě odvysílání, či vlastně nevykoupila, to asi má nějaký důvod. Ale to už jsme v konkrétní rovině. Obecně jde o to, jak je to s právy.

**Ivan Biel:** Někaký nástroj by tam měl být. Nevím přesně, jak to nazvat. Od toho jste tady vy nebo vaše právní oddělení, aby se to tam nějakým způsobem dalo.

**Václav Myslík:** A co navrhuje?

**Ivan Biel:** Tato smlouva mluví většinou jen o povinnostech režisérů. Ale velice málo mluví o tom, co Česká televize má udělat, aby také byla naplněna režisérova práva - jako tvůrčího pracovníka. Samozřejmě, jestli dělám film a zjistím až mnohem později, až ten film je dokončený, že televize má vykoupena práva jenom na jedno nebo dvě vysílání a z toho důvodu nemůže být nikam posílán, tak to je něčí chyba. Možná vaše chyba. Já nevím. Mluví o tom, aby se našel nějaký nástroj, aby to ve smlouvě bylo. O to mi jde.

**Radek Soběslavský:** Jestli dovolíte, já se do toho trošičku vložím. Neumím si představit, jak to naformulovat do smlouvy. Ale když už se ptáte na archivy do nějakého filmu, tak archivy jsou samozřejmě o penězích. Audiovizuální dílo má nějaký rozpočet, do kterého se musíme vejít i s nakupovanými archivy. Archivy - aspoň podle mých zkušeností – si většinou vybírá režisér díla, a chce-li tam více archivů, pak je lze zase logicky za dané množství peněz vykoupit na kratší období nebo na menší počet vysílání. Takže v rámci toho, že je tam nějaký rozpočet a že je tam odpovědnost, nevidím jaksi důvod, proč by se režisér nebo kterýkoliv jiný z autorů audiovizuálních děl neměl tu informaci dozvědět, ale musí se zeptat. Tady si neumím představit, jak bych formuloval do smlouvy ustanovení o tom, že budou poskytnuty informace. Dobře, to problém není, ale informace jakého druhu? Každý chce jinou informaci!

**Ivan Biel:** Je to velice jednoduché. Jestliže se mě ptáte, tak já jako režisér bych samozřejmě chtěl vědět, když si vybírám archiv: tenhle archiv je jenom na jeden rok, na jedno vysílání, na dvě vysílání. A potom už nebude moci ten film být použit. Samozřejmě bych se na to díval jinak.

**Jaroslav Růžička:** Mám konkrétní dotaz ke vzorové smlouvě na scénář. V ní se hovoří o tom, že scenárista předává své dílo. Česká televize má nějakou lhůtu na to, aby vyjádřila svoje připomínky. Pokud se nevyjádří ve lhůtě 60 dnů, dílo se považuje za převzaté. Hovoří se o připomínkách. Ovšem nehovoří se o tom, jakou formou ČT své připomínky sdělí. Chybí tam podle mě slovo písemně. A teď je tu základní problém: autor komunikuje s dramaturgem. Potkává řadu lidí z dramaturgie ČT. Každý přichází s určitými připomínkami. Ty připomínky nejsou konzistentní, nejsou předány autorovi v písemné podobě a nastává situace, že vlastně autor jakoby nemá dílo schváleno. Byl ústní kontakt s pracovníky ČT, připomínky byly předávány postupně a ten proces se velice těžko uzavírá u některých scénářů, seriálů apod. Bylo by možné vzorovou smlouvu v této části předávání připomínek jaksi konkretizovat, aby bylo jasné, že někdo odpovědný předá za ČT souhrnně připomínky ke scénářům? Ať je jasné, co má autor předělat, v jaké podobě, co je připomínkováno, protože nikde to není kodi-

fikováno a zachyceno. Já už jsem takovýchto projektů zažil několik, kdy jakoby autor pracuje s řadou lidí a postupně v rámci dramaturgické skupiny přicházejí další dramaturgové, kteří doplňují původní připomínky jiných lidí, a autor v podstatě nemá osobu, která je ve smlouvě odpovědná za názor České televize! Je neustále konfrontován s několika názory.

**Andrea Majstorovičová:** V tom jsou dvě roviny. Jedna asi ta písemná, co byste chtěl, aby ve smlouvě bylo napsáno, že připomínky budou písemně. Pochopila jsem to správně? (Ano.) Můžeme si to napsat, samozřejmě.

**Jaroslav Růžička:** Vlastně není určena žádná konkrétní odpovědná osoba, která je pověřena Českou televizí k jednotnému vyjádření.

**Andrea Majstorovičová:** Já jsem při jednání ČT s FITESem a ARASem dala seznam lidí, kteří jsou zodpovědní přesně nejen za tyhle případy, ale za cokoliv, co se týká komunikace autorů a ČT. To jsou šéfdramaturgové. To znamená, že pokud přinesete námět, scénář, jakékoliv dílo, je zaregistrováno a dostane svého šéfdramaturga. A šéfdramaturg, ne dramaturg je povinen vám odpovědět. Samozřejmě můžete komunikovat s dramaturgem, ale dotyčná osoba, která je přidělena tomuto projektu, je za to zodpovědná. Pokud to tak není, tak je na vás, abyste si stěžoval. A samozřejmě stěžovat si můžete přímo mně, protože už nad těmi šéfdramaturgy nikdo není.

**Jaroslav Růžička:** To jsou budoucí smlouvy. Ale jsou smlouvy, které jsou v podstatě platné, a jde o to, že tam tento mechanismus ještě nebyl nastaven, písemná připomínkováni nebyla z České televize, není tam konkrétní odpovědná osoba a projekt se táhne, protože neustále tam naskakují další a další dramaturgové. Bylo by rozumné u těchto projektů, které stojí v ČT, protože u vás teď natála řada organizačních změn, a řada autorů je teď postavena před fakt, že komunikovala s někým v rámci připomínkového řízení ke scénáři, a v rámci reorganizace tam najednou stojí noví lidé s novými pohledy. Protože co dramaturg, to nový pohled na scénář a jsou to subjektivní hodnocení.

**Andrea Majstorovičová:** Já vám rozumím. Pane Růžičko, už jsme takové problémy měli. Byli tam autoři nebo režiséři, kteří se nedohodli s autorem. Měli jsme tyto případy a řešíme je teď momentálně individuálně, protože všechno to, co bylo zpětně, musíme dořešit. I když za mnou přijde někdo ze šéfdramaturgů a řekne: řekl jsem to ústně - je to, jakoby nic neřekl! Vždycky řeknu: napiš písemně jednoznačnou odpověď.

**Miroslav Adamec:** Prostě nastává nový režim komunikace dramaturgů k autorům.

**Jaroslav Růžička:** A byla by dobrá písemná forma odpovědi.

**Miroslav Adamec:** Dobře. Autoři budou vyrozuměni písemnou podobou o tom, v jaké fázi schvalování se nachází jejich dílo. A dostanou připomínky.

**Martin Vadas:** Asi by bylo praktické, kdyby ve smlouvě byla konkrétní fyzická osoba jednající za ČT v této věci. (Souhlas.) Když já se jako autor zavážu, tak abych věděl, že mým partnerem je konkrétní člověk. Mně se to jednou podařilo tam dostat, myslím Trše nebo někoho. Věděl jsem, že tohle je člověk - konzultovat můžu s kýmkoliv - ale Trš je ten, kde mi běží lhůty ve vztahu k němu. Ale pokud to tam nebude, tak můj závazek a moje hrozba, že tam budou skryté závady atd., jsou v podstatě jenom mým rizikem. Není tam zase to partnerství.

**Jaroslav Růžička:** Já to jenom doplním. Když to řekne jeden zástupce ČT, tak dá nějaký omezený souhrn připomínek. Je to jasné, ten člověk zodpovídá za to, že to jsou všechny připomínky ze strany ČT. Když je autor naplní a splní, udělá jakousi upravenou verzi scénáře, tak by podle mého názoru mělo být dílo přijato a naplněna smlouva. V tu chvíli ale se nemůže stát, že přijde jiný dramaturg České televize, na jiné pozici a v podstatě řekne: no jo, ale já jsem to neviděl, já s tím v podstatě z hlediska

smlouvy nesouhlasím a je to pořád otevřený vztah. Tam chybí odpovědný zástupce, který sdělí podmínky konkrétně a jmenovitě, a už pak nemůže přijít jiný zástupce ČT, který je rozšíří, který nebude souhlasit s naplněním té druhé verze apod. Rozumíme si? Ten vztah není určen!

**Andrea Majstorovičová:** Rozumíme si a jediné, co jsem pro to mohla udělat, že jsem určila jednoho člověka, který za to zodpovídá. Je to šéfdramaturg projektu, který ten projekt má od začátku do konce. Je to váš partner, stejně potom jako šéfproducent. Konkrétně u scenáristů ne. Ale jestli máte něco z minula, tak mi to musíte říct konkrétně. A v budoucnu jsou dvě možnosti. Buď to přinesete, nebo pošlete do vývoje, to znamená: VyvojCT@ceskatelevize.cz. V tom okamžiku se samozřejmě neobracíte přímo na šéfdramaturga, ale my to posíláme šéfdramaturgovi a vy dostanete jméno, ke komu je to posláno, kdo to zhodnotí a odpoví.

**Jaroslav Růžička:** Mně šlo o proces schvalování předaného díla. O nic jiného.

**Miroslav Adamec:** Máme tady pana doktora Kouta, proto se chci zeptat: říkal jste, že už by nemělo dojít k loupežím duševního vlastnictví, je tady dokonce způsob, jak zabránit loupežím námětů registrací duševního bohatství. Pane doktore, když autor pošle námět a dostane mailem napsáno, že námět je zaregistrován, je to podle vašeho názoru dostatečná ochrana námětu či nápadu?

**Aleš Kout:** Samozřejmě je otázka, co se myslí oznámením, že námět je zaregistrován. Mluvíme o autorských dílech a autorská díla, resp. autorská práva v našem právním řádu vznikají objektivně ze zákona při naplnění nějakých zákonem stanovených podmínek. To znamená, že k tomu, aby autor byl chráněn, aby mohl uplatňovat vůči porušitelům svých práv nějaké sankce a bránit se, tak vlastně nepotřebuje žádný správní úkon. Když to dílo vytvoří, tak se stává svrchovaným pánem nad svým dílem. Tím se liší autorská práva od práv průmyslových, která vznikají až nějakou registrací, osvědčením, zaplacením atd. Samozřejmě ale proto, aby autor svá práva mohl uplatnit a bránit se proti tomu, kdo jeho práva porušuje, kdo je plagiátorem, když to řeknu zjednodušeně, tak musí své autorství prokázat. To je první bod. Každý si myslí, že on je tím autorem, ale ve sporu je to vlastně názor dvou lidí a je potřeba posoudit, kdo je tedy skutečným autorem. A k tomu právě může sloužit určitý nezávislý úkon, tzv. registrace autorského díla. Není to tedy žádný postup, který nějak vyplývá ze zákona, ale je to takový suverénní třetí krok pro to, aby autor mohl prokázat svoje autorství a od toho potom dál uplatňovat svá práva vůči tomu, kdo je porušuje. Čili registrace autorského díla slouží k tomu, aby konkrétní osoba mohla prokázat, že tehdy a tehdy měla vytvořeno takové a takové dílo v takovém a v takovém konkrétním tvaru. A samozřejmě při konfrontaci s někým jiným, kdo by to dílo vydával za svoje, má v ruce naprosto přesný a konkrétní – jak co do obsahu, tak i co do doby vzniku – důkaz, který předloží pro posouzení soudu, příp. někomu jinému, kdo je autorem a kdo tedy je oprávněn vykonávat autorská práva k dílu. Samozřejmě, netýká se to díla jako takového, ale týká se to i různých úprav apod. Čili nevztahuje se to jenom na nějaké už rozepsané dialogy apod., ale může se to vztahovat i na díla, která jsou jen nějakým částečným přepsáním, úpravou, změnou díla jiného. Tady bychom si možná mohli říct ještě jednu věc. Když budeme mluvit konkrétně, může se to týkat i filmových námětů a scénářů. U pojmu filmový námět možná by bylo lepší používat termín filmová synopse, protože jak asi víte, pojem námět autorský zákon z autorskoprávní ochrany výslovně v § 2 odst. 6 vylučuje. Námětem se myslí námět v nějaké nejobecnější nebo velmi obecné rovině typu - já nevím - třeba manželský trojúhelník nebo vražda z nešťastné lásky apod. Dílo začíná být autorským až v okamžiku, kdy se v něm projeví nějaké originální, původní tvůrčí zpracování právě těchto obecných námětů. A ty už se samozřejmě můžou projevit v napsání tzv. filmového námětu neboli filmové synopse. Čili tady je možné využít tzv. registraci pro to, když autor má obavy, že může dojít ke zcizení

jeho díla, ke krádeži jeho některých tvůrčích myšlenek – krádež je samozřejmě trošku v nadsázce – k převzetí, zkopírování jeho tvůrčích myšlenek. A bojí se, že by v případném sporu neměl dostatek důkazů pro prokázání svého autorství.

**Miroslav Adamec:** Chci se zeptat, jestli námět - protože o film se nejedná ve spolupráci s ČT, i když také - podaný mailem je u vás dohledatelný, jestli máte databázi vytištěnou nebo mailovou, v každém případě tak dohledatelnou, abychom nemuseli ještě podstupovat v podstatě nákladnou registraci za dva tisíce někde u notáře, u právní kanceláře.

**Jiří Srstka:** Je to levnější! Abych vás pobavil, abychom nebyli stále vážní, tak autoři, kteří do toho nechtějí investovat, tak to i za komunistů dělali tím způsobem – aby si zajistili důkaz, že k tomu datu existovala filmová synopse s nějakým názvem a pod tím byl podepsán třeba Václav Myslík – tak to dělali tím způsobem, že to zalepili přepečlivě do obálky a sami sobě si to poslali doporučeně na vlastní adresu a nerozlepili to. Takhle si k tomu přidali podací lístek a potom s tím přišli k soudu, a tohle důkazní podání bývalo soudem uznáváno.

**Aleš Kout:** Těch modelů bylo několik. Dá se to ukládat u notáře...

**Jiří Srstka:** ...nechá se to uložit u něj, u DILIA, dá se to uložit u notáře, jak tady bylo řečeno, nebo tím rekomandem. Nicméně tam je takový problém, § 6 nebo 8 – a tam je napsáno, že platí vyvratitelná právní domněnka, že autorem je ten, kdo je uveden na díle. Teď se dá o tom mluvit hodiny a mířím k dotazu pana Adamce: když mailovou poštou pošlu nějakou rozvitou synopsi, aby to nebyl holý námět, jak o tom mluvil Aleš, zdali zůstane to dílo nebo námět někde zachován v České televizi s uvedením autora, aby v případě, že autor nevyužije téhle úschovy, měl aspoň zajištěn tenhle druh důkazního materiálu.

**Jaroslav Růžička:** My jsme to řešili s Českou televizí. Je to jednoduché. Udělejte prohlášení k záměru, jehož přílohou bude tato synopse. Tam bude zveřejněno i jméno autora, bude to převzato Českou televizí, parafováno ze strany České televize a bude řečeno, k jakému účelu synopsi postupujete, jaká práva postupujete ČT na užití synopsy. Je to jednoduché a prosté. Funguje to! Máte doklad, že jste to předali ČT, převzal to odpovědný pracovník ČT, jako přílohu máte synopsi parafovanou oběma smluvními stranami s datem, kdy to vzniklo, a s jménem autora. Je to podepsáno, potvrzeno oběma smluvními stranami. Nepostupujete nic jiného než oprávnění, aby ČT převzala tuto synopsi k tomu, aby ji posoudila v nějaké lhůtě, a uzavřela příslušnou scénu o vytvoření scénáře a licenční smlouvu.

**Miroslav Adamec:** Takže žádný mail?

**Jaroslav Růžička:** Mail je velice složitá záležitost z hlediska elektronického podpisu apod. U větších formátů to raději číte přímo písemnou cestou.

**Andrea Majstorovičová:** Vy se teď bavíte možná o hrané tvorbě, o seriálech apod., ale je tady spousta kolegů, kteří se ptají: když pošlou mail šéfdramaturgovi, jestli to je zaregistrování. My máme samozřejmě na stránkách napsáno, jak vypadá námět, jak vypadá synopse, jakým způsobem se očekává od autora, aby psal. V situaci, kdy to není úplně dodrženo, to ale také registrujeme. Od doby, co jsme nastoupili my, to znamená od letošního ledna, jsme vytiskli doopravdy všechny náměty nebo scénáře. Je to i kvůli nám, abychom věděli, co nám to vlastně udělá časově. Ale jakou to má nebo nemá právní váhu? To je opravdu pro nás, abychom si to mohli uložit pro případ, kdyby se to náhodou, v uvozkách, ztratilo, tak to budeme mít. Nemá, ani to nemůže mít žádné razítko, protože je všechno mailem. Takže všechny nabídky, které jsme dostali, jsou zaregistrovány. Ale byla bych ráda, kdybychom se časem opravdu posunuli v tom, aby to dostalo určitou formu, protože se obávám, že zvlášť u některých žánrů to bude neúnosné. A měli bychom se i potom společně domluvit, jak ta forma má



opravdu vypadat a jakým způsobem to bude platit. Dokud je to jenom takové dopisování si s autorem, jestli o to televize má, nebo nemá zájem.

**Miroslav Adamec:** Už se chýlíme ke konci naší debaty, ale je tady ještě jeden problém, jedna oblast, kterou bychom měli aspoň nakousnout, a to je internetové užití našich děl. Víím, že to je složité, ale jenom v rychlosti se k tomu pojdme dostat.

**Jiří Srstka:** Já se především zeptám na vaše plány, protože současná situace na internetu – mám na mysli internet ČT - je taková, že ČT cca před dvěma lety zrušila videopůjčovnu, kde se downloadovala hraná tvorba za nějaký poplatek od 30 do 60 korun, a nyní tedy existuje pouze iVysílání, kde metodou streamu uživatel se může stručně řečeno podívat se na nějaký pořad, ne ho stáhnout.

Vím, že problém je složitý, nicméně nutno podotknout, že v současnosti na iVysílání najdete většínou publicistiku, dokumenty – proti tomu nic – ale hraná tvorba tam chybí. Proto se domnívám, že se otevírají dveře k nelegálním užitím, kterých je tedy v oblasti audiovizuálních děl jako máku. A chtěl jsem se tedy zeptat, jak to vidí ČT do budoucna, zda předpokládá, že hraná tvorba – ale nejde jenom o hranou tvorbu, ale i třeba o nějaké větší dokumenty – bude na internetových stránkách. Protože se domnívám, že částečně efektivní boj proti nelegálům právě spočívá v tom, že ty věci jsou dostupné legálně buď za peníze, nebo bezplatně. Bylo by to fajn, kdyby to tam bylo!

**Pavel Hanuš:** Co se týče internetu, jak víte, v celé Evropě je snaha omezovat internetové aktivity televizí veřejné služby. To platí obecně. Pokud se týče internetu, tak se striktně teď omezujeme na chápání internetu jako určitého distribučního kanálu standardního vysílání. A internet jako doplněk standardního vysílání.

**Jiří Srstka:** Máte na mysli, že vysíláte také přes internet souběžně?

**Pavel Hanuš:** V podstatě ano. Souběžně vysíláme i přes internet. To, o čem vy teď mluvíte, to více méně byla videopůjčovna, čili stahování filmů za určitý poplatek. S tím momentálně pracujeme jenom na úrovni aplikací, kterým se říká hybridní nebo inteligentní televize, kde se propojuje v podstatě internet s televizním přístrojem. Co se týče normálního půjčování nebo stahování filmů přes internet, ta půjčovna, kterou jsme dělali, byla pro nás vysoce ztrátovou záležitostí. Tam se dá říct, že v podstatě nikdo nic neplatil. Čili provozovali jsme to v hlubokém deficitu.

A jak jste se tady bavili o všech věcech předtím, tak tady se setkává svět ekonomiky s tvůrčím světem, a to tak úplně nejde dohromady. Když potom přijdou do ČT auditoři, ti tu část tvorby takto neposuzují. Posuzují jenom to „má dáti – dal“, a když to tam potom nevychází, musíme to zdůvodňovat. A pokud nás do budoucna ještě bude kontrolovat NKÚ, a bude kontrolovat tvorbu, tak se dostaneme ještě asi k novým pohledům, které budou ještě zajímavější, než o čem jsme se bavili dneska. Takže obecně: internet je doplněk k vysílání ČT. Je to marketingový nástroj, souvisí to s vysíláním ČT, žádné aktivity nad tím. A pokud budou nějaké placené služby, tak v souvislosti s rozvojem – pokud k tomu rozvoji dojde, protože u technologií to nikdy nevíte – tak na úrovni toho, čemu se teď říká HVB TV, čili specifické video on demand. Ale horizont realizace v této chvíli nevidím, to znamená, že do roku 2014-15 neočekáváme, že by to bylo na obzoru.

**Jiří Srstka:** Vy to hezky říkáte, tomu rozumím, plus minus. No jo, ale já když zmeškám Četnické humoresky, tak si to otevřu na YouTube.

**Pavel Hanuš:** My YouTube blokujeme.

**Jiří Srstka:** My také YouTube blokujeme. Ale znova podotýkám, že když zmeškám Četnické humoresky, podívám se, zjistím, že na iVysílání nic, jdu do nelegálu – ať je to YouTube, který tedy blokujeme jak my, tak vy, každý v jiném segmentu, ale jdu do nelegálu.

**Pavel Hanuš:** Když budete po nás chtít platby, tak to tam prostě nedáme!

**Jiří Srstka:** Budeme! Ale to je zajímavé, promiňte, Český rozhlas, který je stejnou veřejnoprávní institucí jako vy, tak ten s námi uzavřel bez problémů smlouvu na mluvené slovo, kterého, divil byste se, je pozeňnaně na ČRo3, kde všechno umísťuje na internet a platí nám za to nějakou odměnu. Ne nějak extrémní, ale funguje to a není tam žádný problém.

**Miroslav Adamec:** Je to jen otázka peněz?

**Václav Myslík:** Je to i strategie. A pan doktor Srstka jistě míří k tomu, že je to potřeba rozlišit pro zjednodušení na dvě skupiny: nová tvorba a starší tvorba. U nové tvorby právní problém, zjednodušeně řečeno, není. Nové smlouvy už nějaký rok zpátky obsahují ustanovení, že můžeme dát do archivu i vysílání pořady jakéhokoliv žánru. Činíme běžně u magazínů, cyklů, ale i dokumentární tvorby, činíme tak u seriálové tvorby. Ale je pravda, že u nové hrané dramatické tvorby tak nečiníme. Není to problém právní, ale strategický. Řekli jsme si, a vlastně i trochu v zájmu autorů, že u hrané dramatické tvorby - to je řekněme taková královna - se nejprve provede nějaké obchodní zhodnocení. To znamená, to jsou i peníze pro autory, a pak že se do budoucna uvidí. Ale na internetu hrané solitéry nevisí.

**Jiří Srstka:** Abych to chápal správně: strategie tedy spočívá v tom, že vy nechcete dávat na internet novou tvorbu proto, aby byla větší sledovanost. **Václav Myslík:** Jedno je sledovanost, ale druhé je i obchodní využití, dejme tomu následné vydání na DVD nebo nějakou formou, která je komerčně zhodnotitelná, což u dramatické tvorby znamená i peníze pro autory. Kdežto na internetu máme ve smlouvách dáno že po odvysílání to tam necháme viset. To je, řekl bych, i nějaká společná strategie. To je kapitola první. Kapitola druhá jsou starší snímky a tam si řekněme, že o této věci jednáme mezi vámi a Českou televizí. Pravda už nějakou dobu, nicméně měli bychom se k tomu znovu vrátit, protože jsme se o tom bavili jak uvnitř ČT, tak s panem doktorem Srstkou, že bychom měli starší pořady pojednat jinak – a opět, je tam několik kategorií starších pořadů. V každém období byly jiné typy smluv, nabývali jsme jiný rozsah licencí. A s tím souvisí i způsob, jak to vypořádat, dejme tomu, přes DILIA vůči vám autorům. A to je teď v jednání mezi DILIA a ČT.

**Pavel Hanuš:** Tím, že bude v průběhu pár let už plně v provozu digitální archiv ČT, tak vypořádání těchto práv je naprosto zásadní pro eventuální k některým věcem v rámci archivu, který je vázán vloženež na to, že budou vyřešena autorská práva.

**Miroslav Adamec:** Přátelé, naše setkání se blíží ke konci. Jestli je v auditoriu nějaký podnět, který tady ještě nezazněl a který bychom ho měli minimálně nakousnout, řekněte jej.

**Martin Vadas:** Měli bychom si vyjasnit otázku archivů v dokumentárních filmech, které používáme. Myslím, že myšlenka, kterou zvedl Ivan, je, aby archivní obsah nezabil další užití filmů. Aby intelektuální vklad, který do toho dávají autoři, historici atd., v podstatě neumrtvil film tak, že je vlastně nepoužitelný.

**Václav Myslík:** Já sám jsem několikrát zastavil řadu užití archivů právě proto, že by to mohlo omezit budoucí užití pořadu, takže moc dobře vím, o čem mluvíte. Je to zájem jak autora, tak zájem producenta, v tomto případě ČT. U konkrétních případů mohlo dojít k různým důvodům, proč autor – teď neříkám, že vy – trval na tom: tento archiv je naprosto klíčový pro vyznění díla a musíme ho tam mít. Ale bohužel majitelem byl někdo, kdo prostě řekl: neprodám ten archiv na neomezenou dobu, prodám ho jenom na deset let a za ty peníze. Může to být ekonomická otázka a může to být i otázka smlouvy, že protistrana nebude chtít prodat práva na déle. A pak je to dohoda mezi producentem a autorem – pojďme si říct, dobře, dá se třeba v tomto případě nahradit tento archiv jiným archivem, který už třeba spadá pod smlouvu mezi ČT a NFA, nebo bývalým Krátkým filmem atd., kde už to užití

je v podstatě smluvně nějak ujednáno. Nebo je to soukromý majitel, se kterým se dohodneme, že za cenu X nám dá rozsah licencí Y. Vždyť to je společný zájem! Jestli tady došlo v nějakém konkrétním případě možná k chybě, třeba to opravdu nebylo možné organizačně nebo ekonomicky nasmulovat na déle, to nevím, když neznám ten titul, ale je to společný zájem. Ale opravdu tady bych to neviděl jako problém.

I já se s tím jako zástupce producenta setkal. Říkal jsem, nedávejte to tam! Přišel za mnou producent a produkční a říkal, oni tam chtějí tohle. Je tam problém. Máme užítí pouze pro vysílání, pouze na tři runy, pouze na dva roky. Já jsem říkal, ježíšmarjá, vždyť nebudeme moct na festivaly, nemůžte to dát na internet atd. Autor přitom říká: ne, pro vyznění díla tam potřebuji zrovna tuhle minutu ukázat. Pak je to také pat. Zjednodušeně, v tomhle jsme na jedné lodi.

**Martin Vadas:** Říkal jsem to v tom smyslu, abychom mohli být na jedné lodi, abychom tu loď tlačili nějakým společným směrem. Proto je dobré, aby autoři nebo režiséri, kteří rozhodují nebo prosazují nějaký archiv, měli nějakou zpětnou vazbu, aby věděli, že producent má záměr licenci koupit tak a tak a že to má tyhle důsledky. Myslím si, že často to nevíme. Nejsme o tom informováni. Rádi bychom věděli, o co jde a v čem je problém – jak váš, tak autora.

**Dagmar Doubková:** Chci se zeptat, z jakého důvodu se nevyplácí reprízné u večerníčků.

**Jiří Srstka:** Já to ještě rozšířím: Z jakých důvodů se reprízné nevyplácí u večerníčků a u malých dokumentů...?

**Dagmar Doubková:** Já si myslím, že se jedná o nestejný přístup k autorům ve smlouvách.

**Miroslav Adamec:** Tak, pět minut hanby!

**Václav Myslík:** To není pět minut hanby. Otevíráme tematiku, která je na dvě hodiny. Nevyhýbám se odpovědi na večerníčky, ale ve chvíli, kdy se máme bavit o večerníčcích, přijdou na řadu dokumentaristé, pak přijdou pracovníci v zábavě atd. Teď nevím, jak to uchopit.

**Miroslav Adamec:** Máme na to hrozně málo času, ale vysvětlím, že to je zaviněno zčásti z naší strany. Když jsme s Petrem Erbenem koncipovali honorářové sazebníky pro štábové profese a pro scenáristy, v podstatě se nám podařilo ve všech ohledech je navýšit a dohodnout z minutových sazeb odměny procentuální sazbou za práva k užítí z honorářů. Skutečně jediný problém, kde jsme na to nenarazili, a to proto, že nikdo z nás se večerníčkům nevěnoval, a myslím si, že jsme to dokonce hloupě přehlédli, že to tam není...

**Dagmar Doubková:** Jestli teď nenastal čas, aby se to změnilo. Nebojovali jsme za to, neuvědomili jsme si to a odsouhlasili jsme si navzájem, i když pak pan Moskalyk volal a říkal, že jsme se upsali čertu a ďáblu, ale my věděli, že jsme dosáhli nějakého navýšení, ze kterého dodneška čerpáme. Něčeho jsme dosáhli. V případě večerníčku se nám postupně podařilo zvednout honoráře za námět a celkový honorář, bohužel reprízné se nám tam nepodařilo dostat, ani prosadit. A Erben nám zatajil, že to tam není. A v těch mnoha položkách, které jsme projednávali, jsme si toho nevěšimli. Je to naše chyba. Musíme být víc a lépe připraveni na to, že jednání s ČT není žádný med.

**Jiří Srstka:** Pane Adamče, za to nemůžete vy, to je dáno tradicí, a prostě je to tím, že reprízné u večerníčků je nákladná záležitost. To je na prvé. A za druhé, už jsem to říkal generálnímu řediteli, jde o diskriminaci autorů, protože jinde platíte reprízné a tady reprízné neplatíte.

**Václav Myslík:** Pane doktore, to s vámi nebudu souhlasit!

**Jiří Srstka:** A já vám řeknu ještě jednu věc, pane řediteli. Doufám, že se rozejdeme v míru. (*Pobavení.*) Česká televize dělá moc dobře, že neplatí reprízné. Protože všechny smlouvy, ty komerční, kde se vykupuje a buyoutuje - upozorňuji na to a můžu vám tady o tom podat obsáhlý právní výklad -, ty jsou vy-

pověditelné. Kdežto když je tam reprízné, tam je právní situace úplně jiná. Já bych doporučoval České televizi za prvé, aby reprízné podržela, a za druhé, aby ho dala i u krátkých a animovaných děl.

**Václav Myslík:** Já jsem za ta léta trochu háklivý na to, že se řekne: neplatí se reprízné. Tím myslíme, že se neplatí za každé užití. Jak vždycky rád používám, zvlášt v diskusích s panem doktorem Srstkou, že Česká televize vyplácí odměnu za užití u veškeré tvorby, akorát u některých žánrů ji vyplácíme v honoráři za vytvoření a v některých žánrech za každé užití. Takhle byla učiněna dohoda někdy na přelomu roku 2004/5, kdy se řeklo: u těchto žánrů to bude takhle, u těchto žánrů to bude takhle. Podle této dohody z té doby jedeme doteď a upřímně řečeno, tlak na nás je - spíš reprízné za každé užití zúžit. Považuji za dobrý kompromis nechat otázku reprízného, tak jak je v dohodách, které byly učiněny. Otevřeme-li tu skříňku diskusí, tak logicky tlak z naší strany bude platit u více žánrů reprízné jednorázově při vytvoření díla a u méně žánrů za každé užití. Samozřejmě - a v tom je ta ekonomika, byť to není primární důvod -, náklady na reprízné platí vysílatel a zatěžuje to rozpočet ČT v budoucnu. To je prostě evidentní.

**Miroslav Adamec:** Tady asi nedosáhneme nějakého rychlého posunu vpřed, a ještě máme jeden bod: proces restrukturalizace v ČT a průhlednost systému. Víím, že na to máme poslední půlminutu. Jenom se zeptám paní Majstorovičové, jestli všechno probíhá, jak má ke spokojenosti autorů, vývojového oddělení a programů. Jestli to je tak, jak jste nám slíbili, a jestli si nelezete takříkajíc navzájem do zelí, a jestli každý si chroupete svoji kapustičku.

**Andrea Majstorovičová:** Do zelí si můžeme lézt, otázka je, jaký bude výsledek boje. Ale myslím, že zatím je rovnoprávný, takže já se toho nebojím.

**Miroslav Adamec:** Přátelé, máme tady zástupce kameramanů. Nerad bych na to zapomněl. Vy máte všechno s Českou televizí v pořádku? (*Smích.*)

**Martin Švec:** Tradičně ano. Kdysi u prvotních jednání, když se snižovalo reprízné v našem případě ve váš prospěch (*probavení*), došlo k tomu, že byla učiněna domluva: že až se zvýší koncesionářské poplatky, že se to vrátí na starou hodnotu, což se nestalo. Zmizelo z toho reprízné za první uvedení, což je asi v pořádku, a zůstalo to tak, jak to je od té doby. Takže diskuse je asi stejná jako u všech ostatních. Samozřejmě zmizelo reprízné za dokumenty.

**Miroslav Adamec:** Přátelé, z dnešní diskuse si můžeme odnést několik poučení. Jako autoři při sepisování smluv můžeme být sebevědomější, Česká televize je připravena nám v mnohém ustoupit, vytvořit pro nás přátelské prostředí. Říkám to dobře? (*Udivené tváře představitelů ČT.*) A bude s námi téměř o všem diskutovat. (*Smích.*) Každý dramatický útvar, a dnešní schůzka by se tomu měla podobat, má svoji expozici, krizi a katastrofu. V expozici jsem zvorál, co jsem mohl. A mezitím je samozřejmě kolize a peripetie. A přichází katastrofa. S dnešní katastrofou si vás dovolím seznámit. Zatímco se tady bavíme o smlouvách, mám velkou obavu, abychom vůbec měli co smlouvat, protože když se seznámíte s usnesením Rady ČT z minulého týdne, kde zjistíte, že generální ředitel byl zaúkolován Radou ČT k tomu, aby se vystavěl nový provozní dům za půl miliardy, zpravodajský komplex za půl miliardy, pochopil jsem, že jediné, co můžeme se smlouvami s ČT dělat, je o nich mluvit. Asi už je za chvíli nebudeme podepisovat. Seznamte se s tím prosím a zjistíte, že situace asi nebude tak růžová. Vy k tomu můžete něco dodat?

**Pavel Hanuš:** Já můžu dodat jediné, že jsou dvě velké investiční akce, teď už dvě. Jedna je výstavba studia Brno. To je asi známá věc. A můj osobní názor? Já tvrdím, že dvě tak velké investiční akce v souběhu ČT prostě dělat nemůže, jestli nemá dojít k problémům. Zdá se, že názor rady na to je jiný.

**Miroslav Adamec:** Nerad jsem vás rozesmutnil. Vedle si můžete dát panáka. Děkuji všem za návštěvu a sejdem se za čtvrt roku.